

તમારા ભવિષ્ય માટે વિચાર કરો

વિલિયમ મેકડોનાલ્ડ

HYDERABAD

***Tamara Bhavishya Maate
Vichar Karo***
(Gujarati)

Think of Your Future
by William MacDonald

First Gujarati edition 2014

ISBN: 978-93-83691-58-6

All rights reserved.

No part of this publication may be reproduced in any form or by any means, electronic, or mechanical, including photocopying, recording, or any information storage and retrieval system, without permission in writing from the publisher.

Published by
Authentic Books
Logos Bhavan, Suchitra Junction, Secunderabad 500 067, Telangana.
www.authenticindia.in

Authentic Books is an imprint of Authentic Media (India), the publishing division of OM Books Foundation.

Printed and bound in India by
Authentic Media, Secunderabad 500 067

શામણી

૧. સત્યો જે જીવન પરિવર્તિત કરે	7
૨. માત્ર એક જે જીવન	11
૩. અતિ સંક્ષિપ્ત	15
૪. અનંતતા	17
૫. સુવાર્ણ યુગ	19
૬. શિક્ષણ જે અનંતતા માટે લેખે લેવાય છે	23
૭. તમે પોતાનું ભવિષ્ય પસંદ કરો	27
૮. મહત્વકાંક્ષાઓ : ડાયપરબરી અથવા બ્યથ?	29
૯. જીવનનાં મહાન અંકુષ્ઠો	33
૧૦. જીવનનું મહાન સમર્પણ	39
૧૧. વ્યવસાયની ભૂમિકા	43
૧૨. બહાનાઓ, આડંબરો અને પોકળ દલીલો	49
૧૩. અનુકૂલ સાથેનું જીવન	53

જ્યારે હું મરણ પામું, ત્યારે ઉલ્લાસીત કેવો
હું છોઈશ કે મારા જ્યનના દીવો
તારા માટે રોશન થયો

એક પાપીને બચાવવા મેં જે કંઈ આપું, શ્રમ કર્યો
નારૂય ખર્ચાં હું કેટલો ઉલ્લાસીત છોઈશ
હું લાગતા એ કરોર મારને નહિ ગણકારીશ

તારા પ્રિય પગોચે મને સંતોષકરક દોધ્યો
જ્યારે હું મરણ પામું ત્યારે ઉલ્લાસીત કેવો
હું છોઈશ કે મારા જ્યનના દીવો
તારા માટે રોશન થયો

— પસંદગીથી

૧. શલ્યો જે જીવન પરિવર્તિત કરે

એકું મહાન સત્ય માણસની પૂરેપૂરી કર્મકાળને અવારનવાર પ્રભાવિત કરે છે. તે ઘણા વર્ષોં સુધી નિત્યકર્મે જતો હોય અને જ્ઞાનો કે તક સાંચે અને તે કોઈ શબ્દ સમૂહ અથવા વાક્ય પર પસાર થાય અને ત્યાર પછી તે કયારેય પહેલા જોવો ન રહે. તેના જીવનની આખી દિશા બદલાઈ જાય છે.

એવું જ કંઈ હડસન ટેલર સાથે બન્યું હતું પોતાના પિતાના પુસ્તકલયમાં ધ્યાખીન ભમણા કરતા કરતા તે એક અભિવ્યક્તિ પર આવી પહોંચે છે “ધ્યાસનું પૂર્ણ કરેલ કર્યા” સત્યએ તેને જરૂરી લીધો. જો ધ્યાસ કર્ય પૂર્ણ કરેલ છે તો પછી તેણે કંઈ કર્યાનું બાકી રહેનું નથી પણ તારણખાર તરીકે તેની પર ભરોસો જ કર્યો, તેનો આત્મા પ્રક્રષ્ટ અને શાંતિથી છલકાઈ ગયો. અમૃક વર્ષોં પછી સુવાર્તા માટે ઈન્નલેન્ડ ચાઈના શહેર કર્યા તે આગળ વધ્યો.

એવું જ ક્રાઉન ઝીનઝેનગેર્ફ સાથે થયું. જરૂરીમાં જીવાન હતો ત્યારે તે વધ્યસંભે જરૂરા ઈસુના ચિત્ર આગળ ઊભો રહ્યો. તે ચિત્ર પર લખાયેલા આ શબ્દ હતો:

“જો! મેં તાર માટે કેટલું બધું કરું”

ઝીનઝેનગેર્ફ આ સત્યથી એકદમ ભાંગી ગયો અને ત્યાં જ તેણે ઈસુ ધ્યાસનો પોતાના તારનવાર તરીકે સ્વીકાર કર્યો.

ફોરીથી તેણે ચિત્રને જોવું અને તેની નીચે બીજા પણ શબ્દો છાપેલા હતા:

“તો માર માટે શું કરું?”

આ સંશોધનિય સવાલ દ્વારા ફોરીથી તે વિચલિત થયો, તેણે પોતાનું જીવન ધ્યાસને પ્રેમાળ ત્યાગ સાથે અર્પણ કર્યું. આજે તેનું નામ મોરેવીયન મિશનનો

ચળવળનાં ઈતિહાસમાં સુવાસિત છે. એવું જ દ્વાર્દીટ અલ મૂડી રાથે બન્યુ હતું. તેણે હિંગલે-ઝમાં સુવાર્તિક સભાઓ પૂર્વા કરી જ હતો, અને એક પ્રખ્યાત અંગેજ પ્રચારક હેનરી વાર્લેને અંતિમ સલામ પાઠવતો હતો ત્યારે વિસળ્ણ વેળાએ પકડાર હૃપે વાર્લેને તેને કર્યું કે, “શ્રીમાન મૂડી, દુનિયા હજુ જોવા માર્ગે છે કે જે વ્યક્તિએ પોતાને તેની ઈચ્છા પૂરી કરવા પૂરેપૂરું સમર્પણ કર્યું છે તે માણસ દ્વારા દેવ શું કરી શકે છે” પોતાના મનને મૂડી આ પ્રભાવશાળી શંકાથી અલિના રાખી શક્યો નહિ તે તેના દ્વારા ચ્રસ્ત બન્ની ગયો.

“જ્યારે તે વખ્યાત માર્ગે ધરે પસ્ત ફરતો હતો ત્યારે તે શબ્દો લહેરે પર લખાયા હોય તેમ લાગતું હતું, જ્યારે તે ચાલતો હતો ત્યારે ન્યૂયોર્કના ફરસ પર હતું અને જ્યારે શિક્ષણો તરફ ગાડીમાં જતો હતો ત્યારે આજુભાજુની લેખચે ઉપર તેને લખાયેલું લાગતું હતું.” તે શબ્દોએ તેના આખા અનુસરતા છ્યનને પ્રભાવિત કર્યું અને આજે તેના શ્રમની આશા અને અસરકસ્તા પોતા વિશે બોલી જાઠે છે.

અન્ય બીજા હજારો લોકો પણ આજ વાર્તા જણાવી શકે તેઓ છ્યનની ચાલમાં બેપરવા પગલા ભરતા હતાં. ત્યારે તેઓ એ મહાન હ્યાત સત્યો દ્વારા અચાનક બદલાગું પાય્યા, જેનાથી માણસો જીવે છે. તેઓ તેના તર્ક અથવા ભાવનાઓથી વેશર્દી ગયા હતા. તેણે તેમના મનો અને છદ્યો પ્રજ્ઞયલિત કર્યા. તેઓ ફૂરીથી એવા રહી શકે નહિ. મહાન સંદર્શન દ્વારા પ્રેરિત થઈને દેવની માટે ઈતિહાસ બનાવવા આગળ ધખ્યા.

તેવું આપણને પણ થઈ શકે છે! સત્ય અનંત છે અને એ જ મહાન વિધાને જોણે બીજાઓના છ્યનનોને પરિવર્તિત કર્યા તે આપણને સમય તથા અનંતતામાં બિનસુરક્ષિત સહૃદાતાથી તથા મામૂલી ક્રરક્ષિતીથી બચાવી શકે છે.

જો માત્ર આપણે ઈચ્છાઓ! જો આપણે સાંભળવાને પૂરતા શાંત રહેવાને તૈયાર છીએ ! જો આપણે આ સંઘોને પ્રમાણિકતાથી તથા હિંમતથી સામનો કરવા ઈચ્છાઓ છીએ ! જો આપણે તેના વિશે તેના તાર્કિક સારનો વિચાર કરવાને તૈયાર છીએ ! જો આપણે તે પ્રમાણે વર્તવા, આવેશપૂર્વ પીછો પકડવા યોગ્ય સહજર આપવા તૈયાર છીએ.

સર્વ તેની ઉપર આધારિત છે ! શું આપણે મહિમાવંત દર્શનને અનુસરવા

માગીએ છીએ? આગળ વાંચતા પહેલા આપણે નીચે અનુસરતા સવાલોના જવાબ
આપવા જોઈએ, જેમકે આપણે દેવની ખજરીમાં હોઈએ.

દેવ મારી સાથે વાત કરે તો તે માટે શું હું તૈયાર છું ?

શું હું તેને બિનશરતી આધીન રહીશ ?

શું એવું કંઈ છે જે હું ખુશીથી તેની માટે આપી દેવા તૈયાર નથી?

૨. માત્ર એક જ જીવન

આ હિંદુ પૃથ્વી પરના આપણા અસિનેત્વનો સીધો જ વિચાર કરવાનો પ્રયત્ન કરીએ તો આપણે એ ધ્યાન પર લેવું જ પડે કે આપણે અહિંદુ માત્ર એક જ વખત જીવિશું, ત્યારે શું આપણે મર્મલેદક અનિવાર્યતાથી શરૂઆત કરવી ન જોઈએ :

માત્ર એક જ જીવન

પ્રભુ ઈશુના જીવનમાં આ એક મહાન ઉત્તેજન આપનાર બળ છું જે તેના શબ્દોમાં યોગન દઃઃ માં બતાવ્યું છે.

જ્યાં સુધી દલગે છે, ત્યાં સુધી જોણે મને મોકલ્યો છે તેના ક્રમ આપણે કરવા જોઈએ, રાત આવે છે કે જ્યારે જોઈથી ક્રમ કરી શકતું નથી.

“જ્યાં સુધી દલગે છે” “રાત આવે છે” “માત્ર એક જ જીવન.”

માત્ર આજ શબ્દો જો (ગ્રમણ) ધગધગતો લાલચોળ ગ્રમ દેવાના સંબિલા સમાન હોય કે તેમના ધગધગતા માર્ગો આપણા આત્મામાં સૌંસરા ઉત્તી જાય કે આપણે ભૂલી શકીએ નહિં. એક જ જીવન! માત્ર એક જ જીવન! કેવું અવાચ્ય ગંભીર મનન!

આપણે જીવનની શક્કતાઓ વિશે વિચારવું જોઈએ! વિશ્વમાં જન્મતો દેશ છોક્કો, યોગ્યન અથવા યહુદા, પાઉલ અથવા પિલાત હોઈ શકે છે! સારા માટે અથવા દુષ્ટતા માટે, કૃષ્ણપતા માટે અથવા વર્થતા માટે, ખુશી માટે અથવા કંગાલિયત માટે અમાર્યાદિત શક્તિઓ હોઈ શકે છે.

જ્યારે આપણે આ હિક્કનો દ્વારા જક્કાઈ જઈએ છીએ ત્યારે આપણને ભાન થાય છે કે જીવન એ પવિત્ર ભરોસો છે જેનો આપણે બય કરવો જોઈએ નહિં પણ તેનો શક્ય એટલો શ્રેષ્ઠ ઉપયોગ કરવા સમર્પિત કરવું જોઈએ.

માપણસે નિર્માલ્ય માટે જૂરનું ન જોઈએ, જીવન ફૂંકું છે

આને પાપ અહિંદું જ છે. આપણો બુગ પાંડડાની જેમ ખરી પડે છે
ટપકા આંસુની જેમ
આપણી પાસે સમતમાં કઢવાનો સમય નથી,
આપણા જગતમાં છે તેમ સર્વચો ઉત્સુક બનવું જોઈએ.
ધ્યાન બધા જીવનો નહિ પુગ માત્ર એક જ છે.
એક, માત્ર એક, તે એક જીવન કેલું પવિત્ર હોવું જોઈએ.
એ દુંગે સમયગાળો
હિવસ પછી હિવસ આશીર્વાદિત પરિશ્રમથી ભરપૂર
કલાક પછી કલાક નકશું લાવતા જ જઈએ છીએ.

બેસાનિયસ બોનાર

“ધ્યાન જીવનો નહિ!” “એક માત્ર એક! એ દુંગે ગળો!”

તે આપણને સૌ.ઇ.ટાથમ દ્વારા સામાન્ય રીતે ઉપયોગ લેવાત્મા હંદાંતની યાદ કરાવે છે. આ એક જીવનની પવિત્રતાનું જોહસળ. એક નાની છોક્કી, પોતાની મા સાથે બાળર ગઈ, કરિયાણું ખરીધા પછી તેને અમુક ચોક્કેટ ખરીદવાની પરવાનગી આપી. તે દુઃખનમાં જીયાની પેટી આજળ જામી રહી જેમાં અલગ અલગ ચોરસ ખાનાઓમાં મુકેલ સામગ્રીને આજુજુ કર્તી આંખોએ નિખાળવા લાગી. પહેલા તે એક ખાના ઉપર નિર્દેશ કરીને કહેવા લાગી, “મને આમાંથી એક આપો.” જેવો દુઃખનદાર તે સામગ્રીને બાખર કઢવા જાય છે કે તુંત છોક્કી બીજી સામગ્રી તરફ માર્ઝી સાથે નિર્દેશ કરે છે. “ના, મારે તો આમાંથી એક જોઈએ છે.” અમુક અનિશ્ચિયક અંગૂલીનિર્દેશ પછી મા ગુર્સે થઈને તેને ધમકાવે છે. “પિય, જરૂર કર એને ક્રોઈ એક પસંદ કર.” આના પ્રત્યુત્તરમાં સોખમાળા તર્ક સાથે જવાબ આપ્યો, “પુગ મા મારી પાસે તો માત્ર એક જ ઝૂપિયો વાપરવા માટે છે.”

“માત્ર એક ઝૂપિયો!” “માત્ર એક જ જીવને” બુદ્ધિપૂર્વક ખર્ચ કરવા માટે સજાગ બનો.

આપણને સતત આની યાદ અપાવ્યા કરવી જોઈએ. રણ જ્યોર્જ પાંચમો જે ચેટ પિટનનો હતો તેણે પોતાની મેજ ઉપર ઈરદાપૂર્વક આ લેખ મુક્કો હતો. જે સ્ટીફન ચ્રેટ દ્વારા લખાયો હતો જે ઓગણીસમી સદીની શક્કાતમાં અમેરિકન ક્રેકર હતો. તે આ રીતે વાંચવામાં આવે છે :

હું આ દુનિયામાંથી પસાર થઈશ પડ્ય માત્ર એક જ વખત
તેથી જે ક્રેદિ પડ્ય માનવીની ક્રેદિ પડ્ય જાતની હું ભલાઈ કરી શકું
તો તે હું અત્યારે જ કરી શકીશ, મને અત્યારે જ કરવા હો
મને તેમાં જુદું પડું નથી, કે તેનો નકાર કરવો નથી
કેમ કે હું ફરી આ માર્ગે પાછે આવવાનો નથી

અને આવોસ.બી. કિલ્ચિયનસને પોતાની એક ક્રવિતા ‘પૃથ્વી ક્ષણ ભરની’ માં ગંભીર
સામેલગીરીની જાંખી કરી હતી.

માત્ર એક જ જીવન છે અર્પણ માટે, ઈચ્છુ મારા પ્રભુ અને રજા,
માત્ર એક જ જીવન છે, તારી સુતિ માટે અને તારી દ્વાના સ્તોત્રો ગપવા
માત્ર એક જ છદ્યનું સમર્પણ - તારનાર, ઓહ, તારા અજોડ
મહિમાને અર્થે એકલું પવિત્ર, કરાય સંપૂર્ણ તારા સ્વાધીન.

માત્ર આ જ કલાક માશે છે, પ્રભુ તારા માટે તે ઉપયોગ થાય
પસાર થતી દરેક ક્ષણ અનાંતરમાં લેખે લેવાય,
સર્વત્ર આત્મા મરી રહ્યા છે, પાપ અને શરમમાં મરી રહ્યા છે.
મારી મદદ કર, તેઓને કલવરીના ઉદ્ગાસનો સંહેદ્રા તારા
મહિમવંત નામમાં લાવી શકું.

માત્ર એક જ જીવન છે અર્પણ કરવાને હું માથું છું
પ્રિય પ્રભુ તેને સ્વીકૃતી લે, તારથી કશું જ પાછું ન રાખતા,
તારી ઈચ્છાને હું અત્યારે આધીન, તો જે સર્વ મુક્તાપણે
મુજ માટ આચું, તારા પોતાના માટે આ જીવનને ઉપયોગ
થાય તે દાવો કરું છું મારા તારનાર, તારા માટે દરેક ક્ષણે.

ચાલો સાથે મળીને આ પ્રથમ મહાન જીવન પરિવર્તિત કરનાર સત્યનો સામનો
કરીએ, માત્ર એક જ જીવન અને આપણા પોતાને પ્રમાણિકાથી પૂછીએ, જો મારી વર્તમાન
પ્રવૃત્તિઓ અને આકાંક્ષાઓ તેના પ્રકારમાં જોતા શું તે યોગ્ય છે.

૩. અતિ શંક્ષિપ્તા

જો જ્યન સહસ્ર અથવા પાંચસો વર્ષ અથવા બે સદીઓ સુધી પણ લંબાવાયેલ હોત તો માત્ર એક જ જ્યનની હક્કિન એ જ તાકીદની સૂઝે જાગૃત કરત નહિ. પણ જ્યારે આપણને ભાન થાય છે કે અહિંયા પૃથ્વી પર આપણામાંનું જોઈ પણ આજથી એકસો વર્ષ જ્યનાનું નથી અને મોટાભાગના તો તેનો અડવો સમય પણ નહિ. ત્યારે તે સર્વની અધીરાઈથી કોણ લાગણીવશ થયા વગર રહી શકે.

તમે કેટલું લાંબુ જ્યનની અપેક્ષા રાખો છો? બાઈબલમાં જ્યનની સરેરાશ લંબાઈની ધારણા છે કે એ સીતેર વર્ષ અથવા તો ઓસ્સી વર્ષ છે (ગી.શા ૮૦:૧૦) થોડે ક્ષાળ આપણે માનીએ કે તમે એટલું લાંબુ જ્યનથો! ત્યારે તમારે ખાલની ઉમર તેમાંથી બાદ કરવી જોઈએ. પછી જ તમે કઢી શક્શો કે તમે બાકીના કેટલાં વર્ષો જ્યનથો. પણ આ આંકડમાંથી તમારે ઊંઘવાનો સમય પણ બાદ કરવો, સાથે તમારી નોકરી બ્યવસાય કરવાનો, તમારી જરૂરી જવાબદારીઓ, બીમારી અથવા અયંગતાનો સમય બાદ કરવો ત્યાર પછી ઈચ્છુ ખિસ્તની બંધનમુક્તા સેવા માટે તમારી પાસે કેટલો સમય સ્વતંત્ર બચે છે? જવાબ છે “વધુ નહિ.”

શાસ્ત્ર જ્યનના સંક્ષેપનું વર્ણન કરવા માટે પ્રવેગની ભાષા વાપરે છે

મૂસાએ તેને ઊંઘ સાથે સરખાવ્યું

દાદીએ તેના વિશે પડ્યાયો શબ્દ ઉચ્ચારે છે

અયૂબ તેને વધુકરનો કંઠલો કરે છે

યાફુન વરણ તરીકે તેના વિશે વિચારે છે

પિતર સૂકાઈ જતા વાસ તરીકે તેને જુઓ છે.

તે પોતાની જગમગતી તરે સાથે જરૂરી, કરોરતાથી આવે છે અને જ્ઞાય છે. શબ્દર, શબ્દવાહિની, કષ્ટસ્તાન આપણા અહિંયાના ક્રયમી વાસનાં આત્મસંતોષી વલભ

ઓપર લંબસી ઉત્ત્રવે છે. સ્મરણા કરાવ્યા વગર એક પણ એવો દિવસ પસાર થતો નથી કે એ જ કુશમાંથી વોડિયું અને શાબેટી બનાવ્યા છેય."

અને જે તેનો પ્રતિક્રિય કરાય કે ખિસ્તીઓની આશા મરણ નથી પણ પ્રભુનું આગમન છે, તો જ્ઞાનની અનિષ્ટિતતા માટેનો તર્ક માત્ર બળવાન થાય છે. જ્યારે આપણામાંના અમૃત લોકોને મરણ પહેલા અમૃત દસ્તકાઓ સુધી સામાન્ય અપેક્ષા હોય છે, આપણામાંનો ક્રોધ તાત્ત્વાત્ત્વના આવવાના પહેલા પડતો પોક્રિય, ચીચારો, દેવના રાજશીખાગડાનો સાદ જે ચિંહદ્રષ્ય છે. તે એકબદી સમય જોવાને જરૂરો નથી. તેના આગમનની જ્ઞાતી સ્થિતિ માટે રાજીનેતિક વિકાસ તથા નૈતિક પડતી પ્રવોધક્રિય શરૂદો સાથે જોગઈને જાહેર કરે છે.

તે સર્વનો શો અર્થ છે? માત્ર આ કે જે ક્રોધએ દેવ માટે જ્યવાનનું વિચાર્ય તેઓને સમય ઘોવાની જરૂર નથી. તેણે દરેક જ્ઞાનને પવિત્ર ભરોસા તરીકે જોવી તેણે દરેક કલાકને અમાપ મૂલ્ય તરીકે ગુગવો. તેણે દરેક દિવસે ખિસ્તાના ન્યાયાસન આગળ જડપથી ફરી મળવાની ઘોઝના કર્યો.

મકાનીનિયાની ગુલામ છોકરી દર સવારે ઝિલિપને કહેતી, "ઝિલિપ, યાદ રાખ કે તારે મરવાનું છે!" તે દરેક દિવસ અનિવાર્ય વાતાવરિકાના પ્રકાશમાં જાયો.

દર સવારે બાઈબલ દ્વારા પવિત્ર આત્મા આપગાને સ્મરણ કરાવે છે કે, "આપણે પણ, એક સંકોચ દિવસ માટે જન્મયા છીએ, માટીના નાશવંત પાત્રની જેમ" આપણે પણ આપણું જ્ઞાન અનંતતાના પ્રકાશમાં જીવું જોઈએ.

આ કલાકોંનું મૂલ્ય સમજવા માટે મારી મદદ કરો,

સર્વ નક્કમી બાબતોની મૂર્ખતા જોવાને મારી મદદ કરો,

જેણે મારી વેદના સહી તે ખિસ્ત પર ભરોસો કરવા મારી મદદ કરો.

અને હું આ જ્ઞાન પર્યાત મરણ સુધી તને જંખ્યા કરું.

મારા સર્વ દિવસોમાં તું મહિમાવંત થાય, પ્રભુ ઈસુ,

તરી આંખો દ્વારા મારા સર્વ માર્ગોમાં તું મને દોર,

માત્ર જ્ઞારે અને જેમ તું ઈચ્છે, મારો ઉપયોગ કર, પ્રભુ ઈસુ,

અને પણી મારી માટે "જ્ઞાન કે મરું કે ખિસ્ત જ સર્વ"

તમારી આજની, આવતી જાલની અને આવનાર દિવસોને અનુસરવા માટેની ઘોઝના શું છે?

અને એ પછી શું?

૭. અંગિલા

જો નજીવા સમયની નક્કર વાસનવીકરા છે, તો પછી અનંતપાણું અનંતપાણું કેટલું વધુ ચોક્કવનારું હશે. અમુક શબ્દનો ભાષામાં સામેલ કરવા કહુણ છે. કેમ કે આ સમાનથી સદાકળના માટે છે. તેની મૂંડવતી છેતરામણીને અનુભવવા સમયમાં પાછળ દેખ કરો, જ્યારે પૃથ્વીને બનાવી તે પહેલાનો સમય, પછી દૂઠોને ઉત્પન્ન કર્યા તે સમયની પહેલા જુઓ, તેનાથી પણ થોડું સમય પહેલા જુઓ કે જ્યારે કશું હજું નહિ, કશુંપણ નહિ પણ માત્ર દેવ હતો. હજું પણ પાછળને પાછળ સમય પહેલા જતાં જ્યારે રહુણાતાવીઠિન શરૂઆત હતી. પાછળ પાછળ પાછળ. દેવ હંમેશાં હતો તેણે ક્યારેય પોતાની હેવાની શરૂઆત કરી નથી.

પછી તમારું મન આગળ ભવિષ્ય તરફ કેન્દ્રિત કરો -ત્યાર પછી પૃથ્વીનો નાશ થયો, પાપનો નાશ થયા પછી, સમય જતા રહ્યા પછી. આગળ, આગળ, આગળ સદાકળ અને સદા અને સદા. ક્રેદિ અંત નહિ. ક્રેદિ અંત નહિ. ક્રેદિ અંત નહિ.

પછી જ્યારે તમારું મગજ તેની સંકુચિત મર્યાદા વિનુદ્ધ તારું અનુભવે યાદ રખો કે તમે સદાકળ શ્વરવાના છો. સદાને સદાકળ! અનંત જીવન!

અનંતપાણ!

માણગસોએ તેનો અર્થ પકડવા કેવા પ્રયત્નો કર્યા છે! હેન્ડેરેક વાન લૂને દાખલા માટે આ સર્વોત્તમ પણ અપૂર્વું દ્વારાંત આપ્યું :

સ્વીથિકોડ નામક ઉત્તરના પવીનિય ઉચ્ચ પ્રદેશમાં એક
ખડક છે. તે સો માઈલ ઊંચો અને સો માઈલ પહેળો છે,
દર હજાર વર્ષે એક નાનું પણી એક જ વાર પોતાની ચાંચ
ઘસવાને આ ખડક પર આવે છે. અને એમ કરીને ખડક

આપણે ઘસાઈ જાય છે ત્યાર પછી અનંતતાનો માત્ર ચેક
જ દિવસ પસાર થયો છે.

રાઉલેન્ડ ડિક્સોન એડવર્ક્સે નીચે પ્રમાણે વહુંન કરવાનો પ્રયત્ન કર્યો :

આપણે સમૃદ્ધમાં અંદર દૂર જાણ લઈ જઈએ તેમાં આપણે દરળું ક્રમ માટેની અંગૂઠી લઈને તેને દોરી વડે બાંધીને જાણજની પડણે સમૃદ્ધમાં ઊતારીએ, અને તે સમૃદ્ધના ખાસ પાણીથી બાંધીને તેને બહાર લાવીએ. આ એ સમય રજૂ કરે છે અનંતતાના સમૃદ્ધમાંથી અકેલો સમય.

અનંતતા કિનારા વગરનો સમૃદ્ધ છે.

તે અંત વિનાનો સમય છે.

તે ત્વરિત ભાગે સંદર્ભન ભજા છે.

તે દેવનો જીવાનનો સમય છે.

તે વિચારના ભાર તથે શબ્દો પણ નિસારસા નાખતા છે તેમ લાગે છે.

કેચી પણ માતુરસ તરફિક હોવાનો દાવો કરી શક્યું નથી જે આ જ્યાનની કચુણનાર હિક્કતાને ધ્યાન પર લેતું નથી કે તે અનંતતાનાં અમયારીદિત કિનારાઓ પરનો માત્ર રેતીનો ક્રૂણ છે. તેની આખી કશ્યકીયા આ પ્રકાશના સૂત્રમાં ગોઠવાયેલ છે. તેણે અનંતતાના મૂલ્યોને દર્શિતાં રાખીને જીવનું જોઈએ.

એવું કહેયાય છે કે મુખ્ય દેવણ મિલાનના જ્ઞાન દ્વાર જોડાયેલા હાં. પહેલાની ઉપર ગુલાબના ભારની કોતસરી કરીને લખાયેલ હતું “સર્વ જે આપણને પ્રસન્ન કરે છે તે માત્ર જ્ઞાનભરનું જ છે.” નીજા દ્વાર ઉપર વધસંભ અને શબ્દો હાં, “સર્વ જે આપણને તકલીફ આપે છે તે માત્ર જ્ઞાનભરનું જ છે” પછી વચ્ચા દ્વાર ઉપર સમર્થન કર્યાતા આ લખેલું કે, “માત્ર જે અનંત છે તે જ મહત્વનું છે”

ધિસ્તીઓ તરીકે આપણે અનંતતાની હિક્કતથી જક્કરી જવું જોઈએ. તેની અધ્યાત્માનક વાસનવિક્ષા સાથે આપણે પોતાને એકલા તેની સાથે કેદ કરી કશ્યવા જોઈએ. પછી જ્યારે આપણે આગળ વધીશું આપણી આંખોમાં અદ્ભુત પ્રકાર હશે, અને આપણા હદ્યમાં અદ્ભુત સંકલ્પ હશે કે આપણી થોળનાચો સમયની અંદર પૂરા થઈ નહિ જાય. ત્યાર પછી તે માટે આપણે જીવિશું વર્તમાન સમય માટે નહિ!

૫. શુદ્ધાર્થી યુગ

જુ વાન વિદ્યાર્થીઓ જેઓ જ્યાનના પ્રસ્તુતોને ગ્રમાધિકારીથી સામનો કરવા ઈર્ઝે છે તેમણે જાહેરું જોઈએ કે જુવાની એ સર્વ માટે સૂવાર્ણ કળ છે. તે એવો સમય છે જેમાં માટું સાધનાં મહાન પરાક્રમો રહેલા છે, તેની સૂજ ધારદાર હોય છે. તેનો ઉત્સાહ ભરપૂર હોય છે.

જુવાનો માટે દેવનો ખાસ પ્રેમ યાર્મિયા ૨:૨ માં સ્પષ્ટ રીતે દર્શાવ્યો છે. “.....તુ મારી પાછળ ચાલતી હતી, તે વારે યુવાવસ્થામાં જે તારો સ્નોહ, તથા વિવાહ સંબંધ થતી વખતની તારી પ્રીતિ, તે હું તારા લાભમાં સંભાડું છુ.”

જુવાની માટે એવું કંઈક છે! શુદ્ધ સ્વાભાવિક ઊર્ધ્વબિંદુથી આપણે ફુલની પાતળી બિલાડી કરતા ગેલગમ્મત કરતા બિલાડીના બચ્ચાને પસંદ કરીએ છીએ. લંગડી ઘોડી કરતા ચર્ટનું વછેઠું વધુ ધ્યાન આપ્યે છે. અને ગમે ત્યારે તમે મુસાહી કરો, તમે હંમેશાં પોતાને બાળકો તરફ મેચાતા પોતાને અનુભવ્યા હરો અને અંદરથાને ઈર્ઝાયું હરો કે તેઓને ઘરડં થવાનું નથી.

તેથી આત્મિક સેત્રમાં જુવાનીમાં છલકતા પ્રેમ માટે, તેના પ્રથમ સ્નેહના જુરસા માટે દેવ પાસે ખાસ માન છે. તે જુવાનના બળ, આવેશ અને હિંમતને પ્રેમ કરે છે. તે તેમના અગારિત સમર્પણને, તેમના અનુકૂળભર્યા શિષ્યપુણ્યને, તેમના તેની પ્રત્યેના જાબરદસ્ત ત્યાગને યાદ કરે છે. “યુવાવસ્થામાં તારા સ્નોહ, તથા વિવાહસંબંધ થતી વખતની તારી પ્રીતિ હુ.... સંભાડું છુ.”

જુવાની તો ખાંસલ કરવાની ઊમર છે. “વર્જલ લેટીન” ક્રીવિએનો મુખ્ય બન્યો. વ્યુથર ધાર્મિક ક્ષાત્રિના સમૃદ્ધયને દોરનાર અને ન્યુટને શોધસંશોધનની હસેળમાં પ્રથમ સ્થાન, પોતાની ત્રીસ વર્ષની ઊમરે પહોંચે તે પહેલા તેઓએ પ્રાપ કર્યા. અશ્વવીસ વર્ષ થાય તે પહેલા હેરોદતસે ઓલમ્પિક રમતોએ પોતાના ઈતિહાસના નવ પુસ્તકો મોઢે કર્યા હતા. અને હાનિબલે સ્પેનને ક્રોનના લાધ્યોમાં સૌંપી દીધું હતું. જ્યારે દેમોસ્થેનેસ પચ્ચીસ વર્ષનો થયો

ત્યારે તે ગૌસનો સ્વરૂપમુખ હતો અને સીસરો રોમની હપેરી વાચા હતો. એટલી જ ઉમરે રાહેલાને “જુલિયસ બીજા” દારા પ્રશંસાપાત્ર ગણ્યો જે તેના સારવત ચિત્રકામ જે વેટીકનમાં હરોળ બનાવી હતી તેના માટે ગણ્યો. અને ગેલીલીયોએ રાત્રે બીનશોલાયેલ તારાઓની શોધ ચમકજા ઘેતરોમાંથી તેનો માર્ગ જોયો હતો. એટલી જ ઉમરે સેક્રસિયર સર્વ નાટક લેખકો ઉપર મુખ્ય બીરાજ્યો! બાવીસ વર્ષની ઉમરે એલેમાનું પરસીયન સામાજિક ઉથલાવી દીધું. અને નેપોલિયન તથા વોઝાંગન જનરલ અધિકારી બન્યા. પ્લાતો વીસ વર્ષે સોકેટીસનો મિત્ર અને ખાસ હતો અને સતત વર્ષે ઓરિસ્ટોટલે “મનની શાળા” શરૂ કરી. પાસ્કલ ઓગ્લોસ વર્ષે મહાન ગ્રંધિનાસની હતો અને બોકેનું અનુમાન ફિલસ્ફ્રેનિનો પાયો નાખ્યો ત્યારે તે મોટી ઉમરનો ન હતો. પરચીસ વર્ષે જોનાથાન ઓડ્યર્સ અને જ્રોન્જ બાઈટ્ટ્ટેલ પ્રચારકોમાં રાજાઓ હતાં, અને ન્રીસ વર્ષે ઈસુ ખિસ્ત પોતાની સુવાતારાંથી ગજવી રહેલો, જે વિશ્વને કાંતિમય કર્ણાર હતી.

બીજા છથે, ઘડપણ એ સમય છે જ્યારે પોતાના શ્રેષ્ઠ પરાક્રમોને ખર્ચી ચુક્કા છેય છે. ખથો ધૂજાવા લાગે છે, શરીરના વજનથી જૂઝી જવાય છે. કદાચ અમૃક જ દાત બચ્યા છેય છે અને આંખો ચશમાદારી બારીઓમાંથી પાર જુયે છે. કનોને ઇલોક્ષનોનીક ઉપકરણોની જરૂર છેય છે. અને બોલી મંદ અને કર્શા પડી ગઈ છેય છે. ધૂગપણની સાથે જ અનિદ્રા, ભય, ભૂખ ન લાગવી અને સામાન્ય દુર્બળતા આવે છે. ઘડપણ કંચાળજનક છે. તો, પ્રચારકના શનદો કેટલા સુયોગ છે:

વળી તારી ચુવાયરથાના હિવસોમાં તાર સરજાનાધારનું સ્મરણ કર, માટા
હિવસો આવ્યા પહેલા વળી જે વર્ષો વિશે તું એમ કહેશે કે, તેમાં મને
કઈ સુધ નથી તે નાચક આવ્યા પહેલા તેનું સ્મરણ કર (સભાશિક્ષક
૧૨ : ૧)

જુવાની તો પ્રભુને યાદ કરવાનો સમય છે. માત્ર તારણની જ બાબત માટે નહિ પણ તેના માટે પ્રેમાળ સેવાના સંદર્ભમાં પણ.

જો જુવાન વિશ્વાસીઓને માત્ર એટલું ભાન થઈ જાય કે એવી બાબતો છે કે તેઓ પાછળથી કરી શકવાના નથી. જુવાનની સાલ્ફીમાં વિશેષ પ્રભાવ છેય છે. જે સમોવરીયા ઉપર અસર કરે છે. સાંસારિક લાકો વીરતાની હિમત અને જુવાનની આતુરતાથી ખેંચાય છે,

જ્યારે વૃદ્ધ લોકો તેને બેલાપણું ગણે છે. જુવાન લોકો જો ખમો ઉપાડવાને તૈયાર હોય છે અને વિશ્વાસી ચુદ્ધનો પડકાર જીવલાને જોભા થાય છે. જ્યારે ઊંમર થતાની સાથે સાવચેતી અને ધર્ષણનો લય લાગે છે.

સર્વ ધ્યાન બધા વિશ્વાસીઓ પોતાની ક્રસ્ટોર્ડની ખોજના ભવિષ્યમાં અમુક રસ્ત્ય ખિસ્ત માટે જીવાના વ્યર્થ વિચારોથી ઘડે છે - કે તેઓએ નાણાં એકદા કર્યા પછી - જ્યારે તેઓ પોતાના વ્યવસાયમાંથી નિવૃત થાય - બીજા શબ્દોમાં તેમના ઘડપણમાં તેમ કઢે.

દેવને નિરુપયોગી જીવનનો નક્કમો ભાગ જોઈતો નથી. તેને શ્રેષ્ઠ જોઈએ છે અને પૂરેપૂરું જોઈએ છે. જીવા કરારમાં તે સંપૂર્ણ અને પૂરેપૂરું બહિદાન માગતો હતો. તેની માંગ બદલાઈ નથી! શું આપણે કરચલીવાળું, જર્જરીત, તથા ઝાટેલું અર્પણ ઈમાનદારીપૂર્વક તેને કરી શકીએ? ના, તર્ક માંગ કરે છે કે આપણે તેને આપણું શ્રેષ્ઠ આપીએ અને આપણું શ્રેષ્ઠ આપણી જીવાની છે!

ખિસ્તને શ્રેષ્ઠ જોઈએ છે. પુરાતાન ક્રાનમાં તેણે પાલતુઓમાંથી પ્રથમજનિતો, ઘઉંનો શ્રેષ્ઠનો દાવો કર્યો હતો. અને છલ પણ તે પોતાનાને નમ અરજ કરે છે, કે તેમની ઉજજવળ આશા અને સમૃદ્ધ તાલંતો તેના ચર્ચાઓમાં મૂકે. તે નિર્જણ સેવા, નથી પ્રેમ ભૂલી જતો નથી, તે માત્ર આપણાં ભંગરમાંથી આપણું જે શ્રેષ્ઠ છે તે માગે છે.

ખિસ્ત શ્રેષ્ઠ આપે છે. આપણે જે અર્પણે તે હંદ્ય લે છે અને તેને પોતાની મહિમાવંત સુંદરતા, આનંદ અને શાંતિથી ભરી દે છે: અને તેની સેવામાં જેમ આપણે બળવાન થઈએ, મહાન સિદ્ધિઓનું તેણું વધતું જાય છે. પૂર્વી પરની અને સ્વર્ગની સૌથી કિંમતી બેટ ખિસ્તમાં ગુપ્ત છે. આપણી પાસે જે છે તે શ્રેષ્ઠ ઈસ્રુમાં આપણે પ્રાપ્ત કરીએ છીએ.

અને આપણું શ્રેષ્ઠ અવિકાશીક? આહ, મિત્રો, ચાદ કરો કે આપણા માટે પ્રભુએ પોતાનો આત્મા કેવો રેતી દીધો હનો, અને તેના રહસ્યમય માનવિયપુરુણાની ચરમસીમામાં તેણે પોતાનું જીવન વધસતાલ ઉપર આપી દીધું. પ્રભુઓનો પ્રભુ જેના વડે જગતો રહ્યા, કડવી વેદના અને આંસુઓ દ્વારા તેની પાસે જે શ્રેષ્ઠ હતું તે તેણે આપી દીધું.

પોતાનું શ્રેષ્ઠ આપવાની આ ઈચ્છાએ પિટર ફ્લેમિંગને જીવંત કર્યો જે જાન્યુઆરી ૮, ૧૯૫૬ના હિવસે ઈક્વેશેરમાં સત્યાવીસ વર્ષની ઊંમરે ખિસ્તની શહીદ તરીકે મરાય પાડ્યો,

તેનો આત્માનો પવિત્ર સંકલ્પ હતો કે તે પ્રિસ્તને પોતાનું શ્રેષ્ઠ જીવાન સામર્થ્ય, તાલંતો અને જ્ઞાન આપે. તેનો ગૌર્બવંતો નિર્ધાર તેના ઓક અતિપ્રિય ભજનની પંક્તિઓમાં શ્રેષ્ઠ વક્તા કરાયો છે.

પ્રભુ, મારા સામર્થ્યની ભરપૂરીમાં

થોમસ એચ ગીલ. પ્રભુ, મારા સામર્થ્યની ભરપૂરીમાં,
હું તારા માટે બળવાન થઈશ, દરેક પસાર થતા પ્રિય સુખમાં,
માઝું ગીત તને ચક્કો.

માઝું હૃદય જગતને આપીને તારો પ્રેમ જાહેર નહિ કરું
મારા માંથી સામર્થ્ય નીકળશે તો જ તારી સેવા સાબિત નહિ કરું.
મારા જરૂરી ઉત્તા અતિઉત્સાહથી દુનિયાના પ્રવાસે જઈને અને રવર્ગીય
પર્વતોનો પરિશ્રમ થાકેલ પગોએ તથા ધીમેથી નહિ કરું ઓ, મારી નિર્બંધ ઈચ્છા
તારા માટે નહિ,

મારો દીન, મૂળભૂત ભાગ! ઓ મારા ખેલવાતા અર્જિન તારી માટે નહિ, મારા
હૃદયની રાખ.

ઓ, મારા સુવાર્ણિકળમાં મારી પસંદગી કર, મારા પ્રિય આનંદમાં સામેલ થા
મારા હૃદયની ભરપૂરીની ઉત્તમતાથી તારા મહિમા કર.

હુઃખદ ઘટના અથવા અપવ્યવ જીવાનીને દૂર કરી શકતા નથી તેથી દરેકે પોતાને
પૂછવાની આજે જરૂર છે, “મારા શક્તિઓના વર્ષાનું જ્ઞાનચરિત્ર ક્રેના જેણું હશે શું તે દેવની
બાબતોમાં ઉદાસી ભર્યો ગમગીન અહેવાલ હશે? અથવા શું તે પ્રભુ ઈસુ પ્રિસ્તને સંપૂર્ણ
અપી દીવેલ જ્ઞાનનો આવેશી વૃત્તાંત હશે?”

થાં રાખો, તમારું જ્ઞાનચરિત્ર આજે લખાઈ રહ્યું છે!

૬. શિક્ષાશ્રા જે અનીતતા માટે દેખો દેવાય છે

એ વો ચુગ કે જે શિક્ષાશ્રાને પૂજનિય કરે છે, ત્યારે જીવાન ખિસ્તીઓને સાવચેત કરવા મહત્વનું છે કે તેઓ અસંદિગ્ય મહાન સત્તો વિશે સાવધાન રહે જે તેમની જ્ઞાનની શોધમાં તેમને માર્ગદર્શન ચોકી સમાન સેવા કરે અને તે તેમને વિવિધ પ્રકરણ પ્રશિક્ષાશ્રાને યોગ્ય મૂલ્યો સ્વાવચા તેમને સમર્પણ કરો.

પ્રથમ તો આપણને સમજ થવી જોઈએ કે જ્યારે આપણે સ્વર્ગમાં પ્રવેશોધ્યું ત્યારે આપણને સંપૂર્ણ જ્ઞાન નહિ હોય. માત્ર દેવ જ સર્વ જાહેર છે, માત્ર તેને ઓક્લાને જ સર્વજ્ઞાનનું લક્ષ્ય છે. અને આપણે ક્યારેય દેવ થઈ શકતા નથી, આપણે ક્યારેય શીખવાનું સ્થળિત કરી શકતા નથી.

શાસ્ત્ર નિર્દેશ કરે છે કે આપણે સ્વર્ગમાં પૂજ શીખવાની પ્રક્રિયામાં લાગુ રહેવાનું છે. દ્વારાત તરીકે પાઉલ ઉલ્લેખ કરે છે કે અદેસ્સી ૨:૭માં “આપણા પસની તેની દ્યાને લીધે તે આવતા ચુગોમાં ખિસ્ત ઈસ્રુમાં પોતાની કૃપાની અતિ ધ્યાની સંપત હેખાડે.” જો દેવ આપણને અનંતતાનું કંઈક પ્રક્રીકરણ આપશે, તો પછી સ્વાભાવિક છે કે આપણે તે વિશે શીખવાનું ચાલુ રાખોધ્યું. અને તે તેમ જ હોય!

વિષય એટલો અથક છે કે દેવ પોતાના સર્વ મહિમાઓ વિશે શીખવવાનું ક્યારેય પૂરું નહિ કરે. જ્યારે શેતાન પ્રભુ ઈસ્રુને એ બતાવશે કે જે તે સમ્પે જગતને આપવાની જરૂર હશે, દેવ ખિસ્તની બિનસંશોધક્રિય સંપત સદાક્રણ માટે ખુલ્લી કરશે અને તેમ પોતાના વિદ્યાર્થીઓને ક્યારેય સ્નાતક નહિ કરે. પૂજ એ તો અદ્ભૂત પ્રેમનું શાશ્ત્ર પ્રક્રીકરણ હશે, અને આપણે તેના ચરણોમાં ખુશભુશાલ વિદ્યાર્થીઓ તરીકે વધુને વધુ અવિસત શીખતા બેઠા છોઈધું.

એવા એક અથવા બે ફૂરાઓ છે જે આના દ્વારા સૂચિત કરતા વિશેધાભાષ લાગે

છે કે આપણે સ્વર્ગમાં બધુ જ જાપોઈશું ઉદાહરણ તરીકે, યોધાન પોતાના પ્રથમ પત્રમાં કહે છે કે આપણે પ્રિતા જેવા હોઈશું તેમ છતાં આનો અર્થ એ નથી કે માનસિક રીતે અથવા સાદૃશ્ય દેખાવમાં તેના જેવા હોઈએ પણ નૈતિક રીતે તેના જેવા હોઈએ આમાં આપણે તેના જેવા હોઈશું ત્યારે આપણે પાપની હૃતાન ભજરીથી સદાકાળ માટે સ્વતંત્ર થઈશું.

પછી પાઠેલ એકસ્થિંયી ૧૩:૧૨માં નિર્દેશ કરે છે કે “ત્યારે જેમ હું પોતે જાગ્યાયેલો હું તેમ પૂર્વાં રીતે જાગ્યાશ.” એનો અર્થ છે કે સ્વર્ગમાં આપણે પોતાના પ્રિયજનનોને ઓળખીશું પણ તેનો અર્થ એ નથી કે આપણે સર્વ બાબતો વિસોના સંપૂર્ણ જ્ઞાનમાં આવી જઈશું કરશું કે આપણે હંમેશાં કૃતિ જ રહેવાના છીએ જે આપણા સર્જનખારથી ગૌણ છે અને જે માત્ર સિમિત જ્ઞાન ધરાવે છે.

માન્ય છે કે આપણે સ્વર્ગમાં વિદ્યાર્થીઓ હોઈશું ત્યારે આપણે પ્રજ્ઞ પૂર્વી શકીએ “સ્વર્ગમાં હું પ્રેરણ ત્યારે મને શાન્તું જ્ઞાન હશે? અમે સત્તાહ આપીએ છીએ કે જ્ઞાન હૈ, “એ જ્ઞાન કે જે જ્ઞાને તમે પૂર્વી છોડ્યે ત્યારે જે હતું તે” ચોક્કસ, આવનાર પુણોમાં તે જ્ઞાનની વૃદ્ધિ કરવાની શક્યતાઓ હંમેશાં હશે પણ આપણા પ્રશિક્ષણનું પ્રારંભિક રોક્ષણ હશે કે આપણે આ ગ્રહ છોક્કો તે વધારે જે હતું તે.

જે આ સન્ય છે, તો તે વિશ્વાળ અર્થસભર હશે. તે આપણાને ભાન કરાયે છે કે સ્વર્ગ સાથેની તુલનામાં સાંસારિક શિક્ષણા સંપાદન કરવા કરેલા મહાન બ્યવહારો પ્રાણે આપણે આપણા સમર્પિત કરેલા જ્ઞાનો જાગ્યે કે મહત્વલીન બની જશે. વિશ્વાળ અથવા સાહિત્ય અથવા રાજનીતિના ક્રેદિ ચોક્કસ કોત્રમાં વધુ જાગ્યકારી પ્રાપ્ત કરવાનો અથવા ક્રેદિ બ્યક્ઝિ વિશે વધુ જાગ્યવાની તમારા જ્ઞાનની મહત્વકંશા હોઈ શકે છે. તમે તે ઘેય પણ પ્રાપ્ત કરી લો. પણ સ્વર્ગમાં તમને તેથી શો લાભ? જ્ઞાનની આવી મહાન ક્રરક્ષણીઓ અનંતનાના પ્રકાશમાં જોવાથી વિશ્વાળ છીછારી લાગે છે.

જ્યારે બીજા ખથે દેવના વચનો સાથેનો ગહન પરિયય અનંત મહત્વનો તથા અર્થસભર છે. અહિંયા આપણે શાસ્ત્ર વિશે એ શીખી શકીએ છીએ કે તે અનંતતા માટેનું રોક્ષણ છે. કેમ કે સ્વર્ગમાં પણ બાઈબલ હશે. ઈસુએ કહ્યું. “આકશ અને પૂર્વી જતા રહેશે પણ મારી વાતો જતી રહેશે નહિ.” અને ગીતકાર્તા લાખે છે, “ઓ પ્રભુ, સદાકાળ તારું વચન આક્રાશમાં સિથર છે.” તે માર્ગદર્શિત કરે છે કે શાસ્ત્રની દરેક કલમ જે આપણે મુખ્યપદ કરીએ છીએ, દરેક અધ્યાય જેણો આપણે અભ્યાસ કરીએ છીએ, જે સર્વ આપણે બાઈબલ વિશે શીખીએ તે આવનાર જ્ઞાન માટે લાભદારી છે.

સ્વર્ગમાં આપણે તેના જેવા હોઈયું એ માન્યતા ચોક્કસ શાસ્ત્ર આધ્યાત્મિક નથી. દેવનું વચન આપણને શીખવે છે કે જેમ દોષિતને મળતી શિક્ષણ તેમના આચરણને કરણે જુદી જુદી હોય તેવી જ રીતે તારણ પામેવાઓને મળનાર બદલો પણ વિવિધ હશે.

જો કે સ્વર્ગમાં સર્વ લોકો ખુશ હોય, છાં તેના મહિમાઓનો આનંદ ઉકાવવાની દરેકની સમતા જુદી હોય. હિક્કિનમાં આપણો બદલો અહિંયા આપણે તેના વચન દ્વારા પ્રભુ ઈચ્છને કેટલો ભાગ્યો તેના પ્રમાણમાં હોય. દરેકનો ખાલો ભરપૂર હોય પણ કોઈકનો ખાલો બીજા કરતા મોટો હોય. હવે સ્પષ્ટ છે કે અનુરૂપ રોજગાર શોધવા અને જીવનને લાગતી દરેક પ્રવૃત્તિઓ આગળ ધ્યાવવા સાંસારિક અથવા ભૌતિક જ્ઞાન અમુક ચોક્કસ પ્રમાણમાં પ્રાપ્ત કર્યાનું દરેક માટે જરૂરી છે. આ કરણને લીધે અમુક લોકો ક્રોલેજ મુદ્દીનું શિક્ષણ મેળવે છે અને અમુક લોકો આગળ વધીને વિશેષ જોગમાં વધુ વિકિસન તાલીમ મેળવે છે. પણ હંમેશાં એ યાં રાખવું મહત્વનું છે કે જીવનમાં આ પ્રકારનું શિક્ષણ એ મહાન બાબત નથી. તે તો માત્ર પગથિયું છે, જે જીવન જરૂરિયાતો પ્રાપ્ત કર્યાનું માધ્યમ છે, જ્યારે આપણે પોતાની સમજ આપણો સર્વોચ્ચ ધ્યેય સાંચા રાખવો જોઈએ - કે પ્રિસ્તને જ્ઞાનવો અને તેને જાળવવો. શિક્ષણને મુખ્ય ધ્યેય તરીકે બનાવવો અને દેવના અનંત વચનના નકશામાં જીવનું તે બિનમાઝીપાત્ર છે. તે દિવસે આવા માર્ગ વિશેની નિર્માલ્યતા પ્રગત થશે.

જૂન હિક્કિનો કે જે વ્યક્તિના જીવનના આખા વલાય ઉપર વેરી અસર કરે છે કે જેની સાથે આપણે હમણાં જ બ્યબહાર કરતા હતા. જો સ્વર્ગમાં આપણને સર્વ બાળતોનું પૂર્ણ જ્ઞાન નહિ હોય તો પણી આપણે અહિંયા જે કંઈ શીખ્યા છીએ તે આપણી સાથે સ્વર્ગમાં લઈ જઈયું.

તેથી આપણે તે પ્રદર્શન માટે પોતાને તૈયાર કર્યા જોઈએ. આપણે આપણા જીવનોની સુરક્ષા એ પ્રકારના શિક્ષણ લેવાના સમર્પણની વિકુદ્ધ કર્યી જોઈએ જેનો સ્વર્ગીય રીતે ક્રોઇ ઉપયોગ નથી. આપણે ક્રોલેજની ઉપાધી યોગ્ય સ્થાને મુક્તી જોઈએ જેથી અહિંયા નીચે તેનો ઉપયોગ પ્રભુની વધુ અસરકરક સેવાના સાધન તરીકે થાય. આપણે શાસ્ત્રના લેખક સાથે વધુ પરિચિત થઈને સાથોસાથ તેના પવિત્ર સમાવિષ્ટ સામગ્રીને આપણા જીવનોમાં શાસ્ત્રને થોંઘય ભાર આપવો જોઈએ.

હા, સ્વર્ગમાં વુદ્ધ થશે! આપણે સ્વર્ગમાં પણ શીખતા હોઈયું અને તે અભ્યાસક્રમનો આનંદ હાલ આપણે બાઈબલ સાથે શું કરીએ છીએ તેનો ઉપર આધ્યાત્મિક છે.

૭. લગ્ને ખોટાણું ભવિષ્ય પણંદ કરો

તું મને એ જાળીને આંચકે લાગશે કે મોટા લાગે તમે પોતે તમારું ભવિષ્ય નક્કી કરો છો? તમે જે બનવાનું ઈચ્છે તે તમે બની શકો છો. જો તમે ક્રેદિ ચોક્કસ કરાડિઓ ઈચ્છાપૂર્વક ઈચ્છે તો તમને અવસ્થ પ્રાપ્ત થાય છે. તે ખૂબ મૂલ્યવાન રહસ્ય છે અને તે લાખક વજની માટે છે જે તેને બહેળી રીતે જાળાય. તમારી આવતી ક્રલની ચાવી તમારી પાસે છે.

તમને યાદ આપશો કે એક રાતે દેવ સુલેમાન સામે પ્રગટ થયા અને પૂછ્યું તું શું ઈચ્છે છો. સુલેમાને ઉંહાપુર અને જ્ઞાન માર્ગ અને તેની અરજ માન્ય કરાઈ - તેની સાથે તેને ધન સમૃદ્ધિ, માન, વિજય અને લાંબું આયુષ આપ્યા.

એવી જ રીતે દરેક વજની આગળ પ્રશ્ન આવે છે. "માગ, હું તને શું આપું?" અને આપણે એ માગીએ છીએ જે આપણે પ્રાપ્ત કરીએ છીએ.

એવું કહેવામાં આવે છે કે જુવાન તરીકે લોર્ડ રોજબેરીને જ્ઞાન આવેશી મહત્વકંદૂ હતો:

૧. તેને ઝીં જીતવી હતો.
૨. તેને લાખ્યોપતિની દીકરી સાથે લગ્ન કરવા હતા.
૩. તે વડાપ્રધાન બનવાની ઈચ્છા રખતો હતો.

એનિલાસ આપણાને કહે છે કે તેને તે જાણેય પ્રાપ્ત થયા.

અમુક વર્ષો પહેલા, એક જુવાન શીક્ષણોમાં પોતાના વિદ્યાના આગળ ધૂંટણે પડ્યો અને ગીતશાસ્ત્ર ૧૪૫:૧૮ પ્રમાણે દેવના વચનનો દાવો કરતા તેણે પ્રભુને છુંઝું કે તે આતુરતાથી નીચેની બાબતો ઈચ્છે છે :

૧. વચનના ઉદાર ભાગોને મુખપાઠ કરી શકું.
૨. સુવાતાં લખી શકું અને મોટા પ્રમાણમાં વિતરણ કરી શકું.
૩. પ્રિસ્તી ક્રષ્ણદોને મહા ટ્રાક્ટ પણેચાડી શકું.
૪. સુવાતાં પ્રચાર કરી શકું અને દેવના વચનની સેવા કરી શકું.
૫. વિશાસીઓના સુધારણા માટે આત્મિક લખપત્રો લખી શકું.

જેઓ સર્વ ટોમ ઓલસનને ઓળખે છે તેઓ જાહે છે કે તેની પણ શાસ્ત્ર મુખ્યાઠ કરવાનું અક્ષયન તાલંત હતું, તેનો, સુવાર્તા પ્રચાર અને બાઈબલનું શિક્ષણ ધ્યાન બધાને આશીર્વાદ આપવાને ઉપરોગી થયું હતું, તેના સામયીકોના લખાળ વિસ્તૃત રીતે વચ્ચાના લાંબા અને ક્રેદિ પણ માણસસ કરતા તેની ટ્રાક્ટોરનું ચલાળ વહું પ્રમાણમાં હતું. આવી જ રીતે દરેક જીવન વ્યક્તિ વિશે છે, “ભવિષ્ય તેમની આગળ ક્રેડિ પટેલું છે તેના પાનાઓ ઉપર તેઓ જે કંઈ ચાહે તે પ્રાપ્ત કરવાને તૈયાર છે.”

અને આ આપણને એ બિંદુ પર લઈ આવે છે! તમારે શું જોઈએ છે તે વિશે ક્રાંતિ રાયો. તમારી પસંદગી ઉપર જ વધુ આધાર છે. અને તે વિશેનો ભયંકર અંત પણ છે.

જ્યારે ભીમાંથી વિસ્ફોટ સાથે પ્રવાહી લોહું વહેવા લાગે છે,

તે બીબામાં વહીને હંકુ પડીને સજજડ થાય છે અને છઢી રીતે પોતાનો આક્ષર લે છે, તે પણ ધ્યાન માર્યાં વગર.

જે જીવન પુરુષો તથા સ્ત્રીઓ આમ કરી શકે તો, તેમની પોતાની જીવનની શક્યતાઓ આ જોઈ શકો અને જે મુશ્કેલીઓ તેમની ઉત્તાવળની પસંદગી સાથે જોગ્યેલ છે તેમને સ્પષ્ટ રીતે તેઓ ક્રેદિક દિવસ જોઈ શકે ત્યારે તો જીવનની એવી જૂજ સવારો હશે જે વ્યય થઈ હશે અને જૂજ ધૂંધળી સાંભે હશે.

જે દરેક દીર્ઘાપૂર્વક પસંદગી કરે છે, ત્યારે તેની પાછળ જ્ઞાન હોય છે. જે પ્રવાહમાં માત્ર ધરસપ્રય છે, તેઓ પોતાના વિશે વિચારે છે કે તેઓ તક અથવા નસીબના ખાદા છે. તેઓ પ્રારંધવાદી છે, પણ તોય તેઓ પોતાની પસંદગી કરે છે અને તે પસંદગી તો પ્રવાહમાં નાખાઈ જવું અને જે કંઈ મળે તે લઈ લેવું.

જીવન લોકે માટે વિચારતા તેઓએ પોતાના મહત્વશીલ સ્થાન અને અમૃત્યુ પસંદગી વિશે જાગૃત થવું જોઈએ. તેઓને સમજ પડવી જોઈએ કે તેઓ જે કંઈ પણ બનવાની ઈચ્છા રાખે તેઓ તે થઈ શકે છે. ત્યારે તેઓ વિશાળ ક્રાંતિ રાખનાર થશે કે તેઓને જે કંઈ પસં છે તે તેમની યોગ્ય પસંદગી છે.

જે દેવ આવે તમને પૂછે.

“તમારે જીવનમાં શું જોઈએ છે?” તમે શું કહેશો?

ધ્યાનથી સાંભળો! તે તમને પૂછે છે!

૮. મહાવિકાંક્ષાઓ: કણપણામણી અથવા વ્યર્થી?

૧૦) વનની યોગ્ય મહત્વકંદ્બા શું છે? આપણા મરણ પામ્યાની પાંચ મિનિટ પછી ક્યા પ્રકારની ક્રસકિડી આપણને બદલો અપાવનારી સાંભિત થશે? ક્યા એવા શ્રેષ્ઠ શક્ય માર્ગ છે જેમાં આપણા સમયનું આપણા તાલંતોનું અને આપણા સંપત્તિનું રોક્ષાળ કરી શકેયે?

સર્વ પ્રથમ શું આપણે સહમત થઈશું કે “ધનવાન થતું” એ પ્રિસ્તી માટે યોગ્ય ધોય નથી?

૧. પ્રથમ તો પ્રલુબે પોતે વિશિષ્ટ રીતે ત્યાગ કર્યો હતો (માણ્યી ૬:૧૮) અને તેથી તે અનૈતિકા અથવા ખૂન જેટનું જ ખોટું છે.

૨. બીજું ભૌતિક સંપત્તિ એ આત્મિક વ્યવહારો માટે હ્યારાત્મક અવસેધ છે (માર્ક ૧૦:૨૩,૨૪).

૩. દ્વિતીય છેતનાર છે (માર્ક ૪:૧૮) તે વાસનવિક લાગે છે પણ જરૂરી અને બિનઅપેક્ષિત રીતે નાશ પામે છે.

૪. આપણું ઉદાહરણ પ્રલુબ ઈચ્છુ ગર્દિલ માણસ હતો (રક્સિંધી ૮:૮) તેણે સતત આગછ રાખ્યો કે દાસ પોતાના સેઠ કરતા મોટો નથી (માણ્યી ૧૦:૨૪,૨૫)

૫. દ્વિતીય સ્વર્ગમાં લઈ જઈ શકતું નથી (રક્સિંધી ૪:૧૮).

૬. એ ખરેખર નૈતિક સમસ્યા છે કે જ્યારે વક્તિન સર્વ ગરીબી જોઈ શકે છે અને જગતમાં તેની જરૂરત જોઈને પ્રિસ્તી કેવી રીતે ધનવાન રહી શકે છે.

અમૃત વર્ષો પહેલા દશાવેલ બાબત ઓન્ટારીયોના સમાચારપત્રમાં આવી હતી :

સ્વર્ગરસ્થ જોન લીવીગરસ્ટેન જે લીસ્ટોયેલના હતો, તે મરણ પામ્યો ત્યારે ઓન્ટારીયોના પર્થ ક્રાઉન્ટીનો ધનવાન માણસ હતો. તેની સંપત્તિ લગભગ ૫૦,૦૦૦ હિં હતી.

વધુમાં તેમના જીમનનો વિમો ૫૦,૦૦૦ હિં ના હતો.

તે પ્રાણીત સ્કોર્ટીસ મિશનની પ્રવાસી સંશોધક તેવીડ લીવીગરસ્ટેનના ભાઈ હતો.

“પોતાના સ્કેટીશ ઘરમાં પોતાના પ્રાર્થિક વર્ષોમાં આ ને છોકરાઓએ જીવનની મહાન પસંદગી કરી. જોને કહું, “હું મારું નસીબ અજમાવવા કેનેદુ જઈશ” અને તેણે તેમ કહું. તેવીડી પોતાનું જીવન પ્રભુ ઈસુ ખિસ્ત તારનારને આપ્યું અને પોતાનું જીવન આફિઝના હિન્દુલેનજા જીવા લોકોને સુવાતારથી જીવાના મહાન ધ્યેય માટે પોતાનું જીવન પરોવી દીધું. સાંસારિક ધોરણો પ્રમાણે જોને ગઢ્યો માણસ હણો અને તેવીડી મૂર્ખ માણસ હણો. પણ સાંસારિક દ્વિષ્ણોળ એકદમ ટૂંકી દ્વિષ્ણો છે. જો કે જોને વ્યાપારમાં સહૃદાત્મક મેળવી અને અતિ ધન સંગ્રહ કર્યું અને જોકે તેવીડી પોતાનું જીવન આફિઝમાં દૃષ્ટાબ્દું અને તે એકાંત જૂંપડીમાં ધૂંટું પર મરણ પામ્યો, તેનું ચોપાબ્દું પરિણામ પચાસથી પંચોરે વર્ષો પછી એ હતું કે જોનાનું નામ લગભગ પુછ્યો પરથી નાશ પામ્યું જ્યારે તેવીડી લીવીંગસ્ટોનનું નામ પુછ્યોમાં જ્યાં કંઈ સુવાતાર જીવાવવામાં આવે ત્યાં સુવાસિત તરીકે જીવાપ છે.”

પણ ધનનો વ્યાપાર જ માત્ર એક જ પ્રલોભન નથી!

માણસોના જીવનમાં બીજું પણ મજબૂત પ્રેરકબળ એ વ્યક્તિગત નામના છે. માણસોને નમૂનારૂપ બનવા માટે બેઇન્ડજની પ્રાપ્ત કરવાને કંઈ બનવા દઈયે છે.

અમુક લોકે આ મહિમા વ્યાપાર અથવા ધંધારોજગારમાં શોધે છે. તેઓ તેમાં પોતાનું સર્વોચ્ચ આપી દે છે. તેઓ વ્યાપારના અથવા વિજાનના પ્રતિષ્ઠિતોની પૂજા કરે છે. નિર્દેશ તેઓ પોતાના પસંદ કરેલા ક્ષેત્રમાં સહૃદાત્મક માટે જૂદે છે. જ્યારે દેવનો અવાજ તેમને છાંક મારે છે. “હું તું તારે પોતાને સારું મહત્વા શોધે છે? શોધીશ મા,” (યમ્ભિંયા ૪૫:૫).

અમુક લોકે રમતગમતના ક્ષેત્રમાં વિશિષ્ટ શ્રેષ્ઠતા શોધે છે. હૃતાથી તેઓ સૌથી કંડોર શિસ્ત નીચે તાલીમ પ્રાપ્ત કરે છે. શ્વેર્પ પ્રાપ્ત કરવા માટે પૂર્ણાંશી બાલદાન આપી દે છે. પછી હરિસ્થાઈની જ્વાળામાં ઠિનામ જીવા માટે સર્વ રૂપો અને સ્નાયુઓને તાપ્યે છે. પણ પવિત્ર શાસ્ત્રનું વિવેચન એ છે કે દેવ “માણસના પગના જોરથી પણ રાજુ થતો નથી” (ગી.શ ૧૪૭:૧૦) તે રમતગમતનો ભક્તા નથી કરણું કે શરીરની કસાત થોડી જ ઉપયોગી છે. પણ ઈશ્વરપત્રાયણતા તો સર્વ વાતે ઉપયોગી છે કેમકે તેમાં હમણાંના તથા હવે પછીના જીવનનું પણ વચન સમાપેલું છે (પતિમોદી ૪:૮).

બીજાઓ અમુક પ્રકરના જીવનમાં ચાહે જીલસૂહી, ઈતિહાસ અથવા સંગીત વગેરે તેમાં વિશેષ શ્રેષ્ઠતા શોધે છે. પણ અવાચ્ય કરુંગતા એ છે કે પ્રિસ્તીઓ શિક્ષણના ક્ષેત્રમાં નિપૂણ થવાને પોતાનું જીવન ખર્ચી નાખે છે જેનો ઉપયોગ સ્વર્ગમાં નહિવત અથવા કશ્યો જ નથી.

તોપણ બીજાઓ પોતાના સહકારીઓને મદદ કરવાનો ઉદ્દર વિચાર ધરાવે છે. તેથી તેઓ પૃથ્વીની રાજનીતિ અથવા સામાજિક સેવા અથવા અમુક પ્રકટના સામાજિક સુધારણા માટે પોતાને નાખી હે છે. તેઓના પણે એવું કહેવાય કે જેઓ સર્વ વિશે ચર્ચા કરી તેઓમાં સૌથી ઓછા સ્વાર્થી છે, તો પણ તેમના પરોપક્ષની ક્રયક્રમ આમીરુકા છે. માણસને મદદ કરવા અથવા સામનો કરી રહેલ વિશાળ સમસ્યાઓ ઉકેલવા તમારે તેનો સ્વભાવ બદલવો પડે, આ સમયની ક્રેદિતપૂર્ણ દાર્શનિક યોજનાઓ તે કરી શક્યો નહિ. માત્ર સુવાર્તા પાસે જ જવાબ છે. ખરો પરોપક્ષ એ છે કે માણસોનો પરિચય પ્રભુ ઈસ્ટ જિસ્ત સાથે કરાવવો.

અને તેથી માણસો જે સામાન્ય બાબતોથી જીવી રહ્યા છે તે તપાસતા રહેવો જોઈએ અને આપણે તેને માણસના ઉચ્ચ પ્રથમનોને અયોગ્ય જાળી શકીશું, કરાયકે પ્રથમ તેઓ બિનઅસરકરક છે અને બીજું કે તેઓ સમય મર્યાદાને નિષ્ફળ કરે છે. માત્ર આ જીવન માટે તેની કિંમત મર્યાદિત છે. તેઓ એવા જિસ્તનીનું દર્શન પરિપૂર્ણ કરી શકે નહિ જે બે જગતો માટે જીવે છે.

જે જીવન બે જગતોને ગ્રાનિતરીમાં નથી લેવું તે પોતાનો ખરો અર્થ શોધી શક્યું નથી. હાલમાં જે જીવન છે, અને જે આવનાર છે. જે ક્રેદિતનું માયું સર્કેદ થયું જોય જો તે બીજા જીવન વિશે વિચારે તો તેથી તેને શ્યો લાભ થાય? હું એવા લોકોને પહોંચવા માયું છું જેમનું માયું થોળું થયું નથી. અને જ્યાં સુધી સમય છે ત્યાં સુધી તેઓને વિચારવાને આજીવું કરીશ, જેથી અંધકાર્યા અને અધમતા અને સ્વાર્થીપણું અને વિશાસના સંકુચિતપણું અને જડનાથી જીવનનો ઉદ્ઘાર થાય, અન્યાન્યી જ બે જગતો સાથે જોડ્યેલ જીવન વિશે વિચારના થાય. બે જગતો, એક આ જે સંક્ષિપ્ત છે અને બીજું જે અનંત છે! આપણા માટે આગળ શું સંગ્રહ કરી રાખ્યું છે? એ સવાલ છે જે હંગામીને જે ક્ષણિક છે તેને જાયકીને અનંત પરિણામોમાં અને કાળ્યોમાં મૂકી હે છે. મેં આજે શું કર્યું છે તેનો અર્થ છે મારી માટે એવું કંઈક કે જે આખી અનંતતા સુધીનું થશે. મેં જ્યાં સુધી જોયું નથી ત્યાં સુધી મેં જીવનની સમસ્યાઓનો સામનો કરવાની શરૂઆત કરી જ નથી.

વિલયમ ડેલી બાઈબલનો પ્રશાસનિય વિધાર્થી હતો જેની શિષ્યવૃત્તિ અને આત્મિકાએ તેને દેવની માટે ખરો પરાક્રમી બનાવ્યો જે આપા બિટનમાં આપરી સદીમાં થઈ ગયો. શ્રીમાન ડેલીએ એક જુવાન સંબંધીને જાલીનાંની દ્રોણાંદી ક્રેલેજ માટે તૈપાર કર્યો અને આ રીતે તે

ત્યાંના અધ્યાપકના ધ્યાન પર આવ્યો. તેઓએ તે કોલેજમાં ક્રમ કરવા વિનંતી કરી અને આ રીતે તેને ઓળખ્યો. જ્યારે શ્રીમાન કેલીએ સંપૂર્ણ ઉત્સાહની ઊગપ બનાવી ત્યારે તેઓ બાકુણ થયા. એક જીવાએ તેને ઉદ્કેરાટથી પૂછ્યું, “પણ, શ્રી કેલી જગતમાં તમારું નામ થાય તે માટે તમને જરાય હુંચ નથી?”

જેણે જવાબ શ્રી કેલીએ ચતુરાઈથી આપ્યો, “શ્રીમાન, કયું જગત?”

આ, એ જ! જ્યાનમાં આપણું મહનવકંદ્રાને લક્ષ્યમાં લેતા, એ મહન સવાલ છે, “શ્રીમાન, કયું જગત?”

શું તમારી મહનવકંદ્રાઓ આ પ્રક્રિયાના નિરીક્ષણમાં ખરી જિસથો?

૬. જીવનાં મહાન અંકુશો

પોતાના ભવિષ્ય વિશે બોલ્દ્રિક સ્વર્ણતાથી વિચારવા વાક્યિનાં ત્રણ મહાન દોરનાર સિદ્ધાંતો ધ્યાન પર લેવા જોઈએ :

૧. દેવ પત્નેનું બંધનકર્તા વચન
૨. બીજા માણસ પત્નેનું પોતાનું દેખું
૩. પોતાની શ્રેષ્ઠ હુદિ

આ ત્રણ જવાબદારીઓને અદા કરવામાં નિષ્ફળ જનાર કોઈપણ જીવન ખરી રીતે સહૃદા કરેવાય નહિ.

તારો દેવ

પ્રથમ દેવ ! જો માત્ર તે જ આપણો સર્જક છે તો પ્રભુ આપણા અમર ભરોસાને અને અથક સેવાને લાયક છે. પણ હક્કિકત ઓ છે કે મહાન સર્જક આપણો તારનાર બન્યો - આને લોધી જ તે છટકી જવાનું અશક્ય કરે છે.

આપણામાંના દરેકે આ અનંત સત્યોને સરળજર પકડવા જોઈએ :

૧. દેવે પોતાની મહાન ધ્યાનમાં મારા સ્વયાને મરવાને પોતાનો એક માત્ર મુત્ર મોકદ્યો.
૨. પ્રભુ દીસુ સ્વૈચ્છિક રીતે મારા માટે આ ભષ્ટ અને શરમજનક જગતમાં સ્વર્ગની ભવ્યતા મૂકીને આવ્યો.
૩. મારા આત્માનો ઉદ્ધાર કરવાને તેણે સહન કર્યું, લોહી વહેવરબ્યું અને મરણપામ્યો.
૪. જે મરણ પામ્યો તે માત્ર માણસ ન હતો પણ એ હતો જે જગતને અસ્તિત્વમાં લાવ્યો.
૫. તે મારી માટે ત્યારે મરણ પામ્યો જ્યારે હું તેનો વેરી હતો.

૬. મારા પાપોને માટે તેણે જે દંડ સહન કર્યો તે એટલો ભયંકર હતો કે કોઈ માનવિય મન તેને સમજ થકે તેમ નથી.
૭. તેણે પાપના ગુલામ બજારમાંથી મને ખરીદવાને પોતાનું લોહી વહેવગવવાની પુરણી કિંમત ચુક્કાને માટું મૂલ્ય આંકડું.
૮. તે મારો રાજ, મારો પ્રભુ અને મારો માલિક બનવાને માટે મસ્જા પામ્યો.

ખૂબ સરળતાથી આ સત્યો ખિસ્તીમાં સામાન્ય સ્વધાર લઈ લે છે. પણ જ્યારે જૂજ ભણ્ણોમાં આપણા આત્માઓમાં તેના મહિમાના જગતકારાઓ છલકાઈ જાય છે, આપણે પૂરેપૂરા તેની ધાકથી વશ થઈએ છીએ અને માત્ર પોકરી જાઈએ :

છેવટે, તેણે મારી માટે કર્યું

છેવટે, તેણે મારી માટે કર્યું.

હું કેવી રીતે મારા શ્રેફથી તેને કંઈ ઓછું આપી શકું

અને તેની માટે સંપૂર્ણ જરૂર.

છેવટે, તેણે મારી કર્યું.

— બેદી દાસવાન્દ

જે ખિસ્તે પોતાના રકાની મને ખરીદ્યો છે તે સત્ય છે તો પછી એ સ્વાલાપિક છે કે હવે હું મારો રહ્યો નથી પણ માત્ર તેના એકલાનો જ છું. એ જ કશણ આપતા પાઉલ પ્રેરિને લખ્યું :

કેમકે ખિસ્તાની પ્રીતિ અમને ફરજ પાડે છે કશણ કે અમે એવું ચોક્કસ સમજુઓ છીએ કે એક સવને વાસતે મૂચ્યો માટે સર્વ મૂચ્યા અને જેઓ જીવે છે તેઓ હવેથી પોતાને અર્થે નહિ, પણ જે તેઓને વાસતે મૂચ્યો તથા પાછે જાઈએ તેને અર્થે જીવે માટે તે સવને વાસતે મૂચ્યો. (રક્ષણી પ: ૧૪, ૧૫).

હવેથી પોતાને માટે નહિ પણ તેની માટે! સી.ટી.સ્કડ બીજો કોઈ સારાંશ જોઈ શક્યો જ નથી.

મેં એવું જાણ્યું હતું કે ઈસુ મારા માટે મરણ પામ્યો પણ મને એ કચારેય સમજ પડી નહિ કે જો તે મારા માટે મર્યાદી તો હું મારો પોતાનો રહ્યો નથી. ઉદ્ઘારનો અર્થ છે પુનઃખરીદ તેથી જો હું તેણો છું તો મારે ચોર હોવું જોઈએ અને જે માટું નથી તે મારે સાખવું જોઈએ અથવા મારે બધું જ દેવને આપી દેવું જોઈએ. જ્યારે હું એ જોઈ શક્યો કે ઈસુ મારી માટે મરણ પામ્યો છે ત્યારે તેની માટે સર્વ આપી દેવું મુશ્કેલ લાગ્યું નહિ.

આઈએક વોટે ક્રશુગ દર્શક તર્ક સર્વમાં પકડ્યો જે જાળીની લીઠીઓ ખૂબ ઓછી ઉપયોગમાં લેવાઈ છે :

મારી પ્રકૃતિનું આખું સામાન્ય, જે હતું
તે મારેનું બલદાન ખૂબ નાનું હતું
એવો અદ્ભૂત પ્રેમ, એવો દૈવિક
જે મારો આત્મા, મારું જ્યન, મારા સર્વરૂપની માંગ કરે છે.

ક્રિએન્ટ જીનાને એહે કહ્યું, “મૈં વિચાર્યું કે જેણે હું સૌથી વધુ પ્રેમ કરું છું તે જો હું આપી ન દઈ તો હું મારા તાત્ત્વારને યોગ્ય નથી.”

અને યુગાન્તરના પીલકીંગટનને કબૂલ કરવા દાખાય થયું હતું, “જો તે રજા છે તો તેને સર્વ અવિકાર છે.”

અમૃક વર્ષો અગ્ગાઉ જ્યારે મિશનરી શ્રી ટી.એ.વિલ્સન અંગોલના સ્થાનિક લોકોને પ્રચાર કરી રહ્યો હતો, ત્યારે તેણે નોંધ કરી કે જાંચો કદાવર માણસ પ્રેક્ષકેમાં હતો અને તેની સાથે ભયભીત, ધૂજતો છોકરો હતો. દરવાજે જ્યારે પણ તે માણસ હળનચલન કરતો તે છોકરો ડર સાથે હડસેલાતો હતો, પોતાની સેવાની સમાપ્તીના અંતે પ્રચારકે જાહ્યું કે એ તો ગુલામ સાથે ફૂર માલીકની વાર્તા છે. તુરંત જ તેણે છોકરો ખરીદવાને ભાવનાલ કરવા લાગ્યો. માલીક તેની જાંચી ડિમ્બત બોલી પણી આખરે તેને ડિમ્બત અનુકૂળ આવી એટલે છોકરો વેચી દીધો.

એક ખ્રિસ્તી તરીકે પોતાની ખરીદીના સામાન સાથે તે ઘરે જતો હતો, તેણે જાહ્યું કે ગુલામ આગલા માલીકથી ઉત્તો હતો તેમ જ તેનાથી પણ ડરવા લાગ્યો હતો. તેથી જ્યારે તેઓ ઘરે પહોંચ્યા, ત્યારે તે છોકરા સાથે બેઠો અને કહ્યું, “દીકરા, આજે મેં તને ખરીધો છે અને હવે તું મારો છે. તેમ છાં હવેથી તું મુક્ત છે અને તું ઈચ્છે તેમ કરી શકે છે. તું જંગલમાં પાછો જઈને તારા પોતાના લોકો સાથે જઈને રહેવાની તને મુક્તિ છે અથવા તું મારા ઘરમાં રહીને મારા કુટુંબનો સભ્ય થઈ શકે છે.”

જેવું છોકરાને સમજ પડી કે મિશનરી જે કહે છે તે પ્રમાણે છે ત્યારે તેણે તેમની આંખોમાં જોયું અને ભયભીત આંસુ વણ્ણાં અને બોલ્યો, શ્રી વિલ્સન, “હું સદાને માટે તમારો ગુલામ રહીશ”

બીજો કષ્યો તર્ક ભર્યો સહકાર તે આપી શકે? અને આપણે પણ એ જ પ્રતિક દ્વારા કહેયું જોઈએ, “પ્રાણ ઈસ્ટ હું સદાને માટે તમારો ગુલામ રહીશ. ખથો, પગો, અવાજ, બુદ્ધિ

- એ સર્વ તરા છે. તે મારી માટે લોહી વહેવત્ત્વનું અને મરગા પામ્યો, હવેથી હું તરા માટે જીવીશ"

દેવની ભલાઈ આપણને તેના અહેસાન નીચે મૂકે છે અને આપણા જીવનો યોગ્યકરણના સહકારમાં સંપૂર્ણ રજૂઆતથી કંઈ પણ ઓછું ન થાલે. (રોમન ૧૨: ૧,૨).

તારો પડેશી

પણ પછી આપણી ઉપર બીજી પણ ફરજ છે અને તે આપણા સાથી માણસો પ્રત્યે છે. પ્રિસ્તીપણું અનિવાર્યપણે બિનરસ્યાથી છે. તે ચીક લોકોનો તથા બળરોનો શાનીઓનો તેમ જ મૂખોનો ઝડપીપણાની ઊરી સૂજ નીચે શ્રમ કરે છે (રોમન ૧:૧૪). આત્માઓની અનુકૂળ દ્વારા હંકય છે. રહસ્યમય ફરજ પણની સૂજ જે પોકરી જઠે છે "જે હું સુવાર્તા પ્રગટ ન કરું તો મને અહસોસ" (૧ક્રિથી ૮:૧૬).

ચંચલ જીવાન પ્રિસ્તીઓ જીવનની પોજનાઓ બનાવી શકના નથી. તેથી આ વિચારવાલાયક બાબતો ઉપર તુલના કરશો નહિએ :

૧. આપણી આસપાસનું જગત નાશ થવા જઈ રહ્યું છે.

રોજના લાભો આત્માઓ એક પછી એક પ્રિસ્તરહિત અપરાધ તથા અંતિમ નાયથાસનમાં જઈ રહ્યાં છે.

૨. તારોણ પામેલાઓ માટે સ્વર્ગ અતુલ્ય રાહ જોઈ રહ્યું છે, પણ જેઓ પ્રિસ્ત વગર મરગ પામે છે તેઓ માટે નરકની અવહૃતનીય વેદનાઓ જ તેમનો અનાંત હિરસ્યો બને છે. દરેક પ્રિસ્તીએ કલાક સુધી શાંત બેસીને નરક વિશે વિચારવું જોઈએ - તે સદાકણું છે, તે સંતાપ છે, તે અંધકાર છે, તે પૌત્ર છે. તેઓએ, સગાઓ, મિત્રો, પડેશીઓ, સર્વત્ર માણસો વિશે વિચારવું જોઈએ કે જેઓ જલ્દીથી ત્યાં હશે. તેઓએ તેની ઉપર લાંબો વિચાર કરવો જોઈએ જેથી તેઓ નામધારી રોજનું, આત્મસંતોષી પ્રિસ્તી જીવન ફૂટીથી ક્યારેય જીવી ન શકે.

૩. જો સુવાર્તા સત્ય નથી તો તેનો સંપૂર્ણપણે ત્યાગ કરવો જોઈએ પણ જો તે સત્ય છે તો પૃથ્વીના સૌથી છેદના ભાગ સુધી પ્રગટ કરવી જોઈએ. કેન્સનો ઉપચાર જાગુતા બેદીને પણ સ્વાધીપણે પોતાના અંગત ઉપયોગ સુધી જ રખવું તે ખૂન કર્યા બરાબર છે. એવી જ રીતે આત્માઓનો ઉપચાર જાગુયા છાં બજાઓ સાથે વહેચણું નહિ તે તો આત્માઓનું ખૂન કર્યું.

પરમેશ્વરના જ્ઞાનથી આપણા આત્માઓ પ્રકાશિત થયા છે.

શું અંદરામય માણસોને આપણે જ્ઞાનનો દીવો બનાવવા નકરીશું?

૪. માનવજીતની આ પેઢીને માત્ર આ જ ખિસ્તી પેઢી પહોંચી શકે છે તેથી આપણું કર્તૃપદ્ધારાન અન્યો સુધી તબીલ થવું જોઈએ.

૫. આપણે મહાન આદેશ વિશે શું કર્યું તેના માટે આપણને જવાબદાર ઠેરવવામાં આવશે (માણથી ૨૮:૧૮, ૨૦). શું આપણે આત્માઓના રણથી પ્રદ્યવાળા વરનો સછો અનંતરામાં પ્રવેશવાની હિત કરી શકીશું?

૬. દરેક વ્યક્તિ જે આપણને મળે છે તે તાત્ત્વારના મુગટનો હિતની રન છે. આપણે પ્રભુની ખાતર તેને પ્રેમ કરવો જોઈએ. આપણે આ હિતકાળનો ચારેય દિશાથી અને વીરતાથી સામનો કરવો જોઈએ અને જો આપણે તેમ કરતા નથી તો જ્ઞાનના પ્રવાસને લાગેવળગે છે ત્યાં સુધી આપણે મોખથી ઘૂંઠ છીએ.

તું પોતે

છેલ્લે પોતાની જ્ઞાન યોજનાઓ સ્વયંની શ્રેષ્ઠ ભલાઈના દસ્તિકોણ સાથે નિર્ઝપુર કરીએ છીએ. પ્રથમ દસ્તિકોણ તો તે બિનમાણીપાત્ર સ્વાર્થ તરીકે દેખાય છે. પણ એવું નથી કરસાગ કે દેવ ઈંછે છે કે આપણી પાસે સર્વ શ્રેષ્ઠ લાય અને અપેક્ષા કરે છે કે આપણે કેવી રીતે જીવીએ કે તેના પ્રેમ થકી આપણી માટે જે આયોજન કર્યું છે તે પ્રાપ્ત કરીએ.

હું મારી ભલાઈ માટે કેવી રીતે શ્રેષ્ઠ કરી શકું, આ જ્ઞાન માટે અને આવનાર જ્ઞાન બને માટે? જીવાન ખિસ્તીઓને દર્શાવેલ બાબત પર જીદ્યાં વિચાર કરવા હો :

૧. એ શક્ય છે કે તમારો આત્મા બચી જાય પણ તમારું જ્ઞાન ખોઈ બેસો.

૨. આ જ્ઞાનનો પોતામાં જ અંત નથી પણ ડેવળ અનંતરામાં રોકણું કરવું છે

“રોકણ માટે તો જ્ઞાનકણ એ તો તાલીમકણ છે.”

૩. તમારું જ્ઞાન એ રીતે ગોઈવાનું શક્ય છે અત્યારે અને મરતું પડી પૂરા તમે ક્રમ કર્યા કરો. એવું જાણ્યું બોરખાસે કહ્યું કે, “એ દરેક માણસની જવાબદારી છે કે તે પોતાને કંઈ પ્રમાણિક ક્રમ પૂરું પાડે કે જ્યારે તે કબરમાં સૂઈ જાય ત્યારે તે કરતો રહે”

૪. એક દિવસ આપણે ખિસ્તના ન્યાયાસન આગળ જાઓ રહેવાના છે ત્યારે શું લેને લેવારો? માત્ર દેવ માટે જીવું જ્ઞાન.

૫. ચિંતાયુક્ત શક્યતા છે કે એ દિવસે ખાલી હથે જાલા રહી શકીએ છીએ.

શું મારે જવું જોઈએ અને એ પણ ખાલી હથે
એમ મારા પિય ઉદ્ઘારકને મળવા,
એક દિવસની પણ તેને સેવા ન આપો,
તેના ચરણોમાં કોઈ પુરસ્કાર ન મૂકું?
શું મારે જવું જોઈએ અને એ પણ ખાલી હથે
શું મારા તારનારને છું એવી રીતે મળું?
તેનું અભિનંદન કરવા એક પણ આત્મા નહિ.
શું છું ખાલી હથે જરૂર ?

સૌ.સૌ. લુથર

૬. તેનું “શાંખાશ” ચૂકી જવાથી કર્ણો જ બદલો નથી.

પોતાના ધંધામાં જ્યારે શોધનાર બીજા માર્ગ થઈને પસાર થઈ જાય ત્યારે
થયેલ અક્ષિલ્પિય ખોટ આગળ બીજા ખોટની શું વિસાત. દિવસની સમાચિન
વખતે પાછળ જોવાનો શો અર્થ જ્યારે સાંજના પ્રકાશમાં બાબતો સ્પષ્ટપણે
દેખાડું છોય, અને દેખાય કે જે પ્રલુબો આપણો ઉદ્ઘાર કર્યો ત્યારે તે એ જ
રસ્તા ઉપર હતો એ શોધતા કે એવો કોઈ આત્મા તેને મળે જેને તે કહી શકે,
“જુઓ, દેવનું હલવાન જે જગતનું પાપ હસુગ કરે છે” અને આપણે ત્યાં
નહોતાં.

જ્યારે આપણે દેવની ઈચ્છાના કેન્દ્ર સ્થાને જોઈએ ત્યારે માત્ર એક જીવની પ્રતિતિમાં
આપણું પોતાનું શ્રેષ્ઠ હિત પ્રગટ થશે, વર્તમાનમાં તથા અનંતતામાં બન્નેમાં શ્રેષ્ઠ રીતે
પરિપૂર્ણ થશે.

તો આપણે પોતાની મહત્વકંશાઓને ચક્કસવાનું બંધ કરીને પોતાને પૂછીએ :

૧. શું તેઓ દેવ પ્રનેની મારી ફરજને સમજશે?

૨. શું તેઓ માનવજ્ઞત પ્રનેના મારા દેવાને જતુ કરશે?

૩. શું તેઓ મને આ જીવનમાં અને સ્વર્ગમાં સર્વશ્રેષ્ઠ વળતર ભરી આપશે?

જો તેઓ આ શરતો પૂરી કરી ન શકે તો તે અધોગ્ય ઉચ્ચારણો છે અને તેનો નાશ કરવો
જોઈએ.

૧૦. જીવનનું મહાન અમર્યીણા

આ ગલા પ્રકારથી આપણે જોયું કે દરેક વિશ્વાસી ગંભીર ફરજ નીચે છે. પોતાના દેવ, પોતાના પડેશી અને પોતાના પ્રત્યે : દેવ પદ્યે કેમ કે સજ્જન અને ઉદ્ઘાસના ક્રાંત માટે, પોતાના પડેશી પ્રત્યે : કારણ કે ખિસ્ત વગર તે પડેશી અનંતતા માટે નાશ પામશે, પોતાના પ્રત્યે : કારણ કે એક દિવસ તેણે ખિસ્તના ન્યાયારાન આગળ ઊભું રહેવાનું છે અને તેનું આખું જીવન ફેરફારસાંથી માટે લવાશે.

નારે એવી રીતે એક ખિસ્તી આ જીવન પડાની જવાબદારીઓ પૂરી કરી શક્યો? જો તે એકવા પોતાની માટે જ જીવે છે તો તે આ જીવનમાં નિર્માલ્ય અને પણીના જીવનમાં કંગાળ થશે. શું પોતાની શ્રેષ્ઠ ભલાઈ કરવાની આજ સેવા છે?

જો તે પોતાના પડેશીના સામાન્ય ભલા માટે જીવે છે, સુવાતાને બાદ કરતા તો તેણે ક્રેદિ ખરી ભલાઈ કરી જ નથી, કારણ કે માણસને જોઈએ તે તો ખિસ્ત છે અને તેના વગર તેઓ સદાકાળ માટે નાશ પામે.

પણ જો બીજા ખાંથે તે પોતાનું સંપૂર્ણ જીવન પ્રભુ તરફ વાળો છે. તો તે ક્રેદિ ભૂલ કરતો નથી કેમ કે જો ક્રેદિ વ્યક્તિ દેવને પ્રેમ કરે છે તો સુવાતાં દ્વારા માનવજીતની જરૂરત માટે દેવિય દીચ્છા પ્રમાણે મદદ કરે છે. અને એવી રીતે પોતાની શ્રેષ્ઠ ભલાઈ આ રીતે કરવા દ્વારા કરે છે. બંને માટે હાલના આનંદ માટે અને ભવિષ્યના બદલા માટે સહૃદ ખિસ્તી જીવનનું મહાન રહસ્ય, તે વ્યક્તિનું પોતાનું પૂરેપૂરુષ દેવને ક્રેદિ સ્વાર્પિકમાં મળી આવે છે.

તેની શક્યાત નિખાલસ કબૂલાત સાથે થાય છે કે આપણે જ્ઞાનતા નથી કે આપણા જીવનો માટે શ્રેષ્ઠ શું છે. યર્મિયાએ આ વલાગ સારી રીતે વક્તા કર્યું છે જ્યારે તેણે કહ્યું, “હે યાદોવા, હું જ્ઞાનું છું કે મનુષ્યનો માર્ગ પોતાના ખથમાં નથી, પોતાના પગલાં ગોઠવાં એ ચાલનાર મનુષ્યનું ક્રમ નથી.” (યર્મિયા ૧: ૨૩).

જીંશે સહજતી સાથે એ અનુમાન છે કે દેવની પાસે આપણા જીવનો માટે “શ્રેષ્ઠ વોજીના” છે, કે આપણને તેનું “શ્રેષ્ઠ” મળે જો પ્રમાણિકતાવી તે દીશ્યોએ તો આપણને તે

મળે. અને જો આપણે તે ન ઈચ્છાઓ તો પછી આપણે તેનું “બૌજુ શ્રેષ્ઠ” અથવા “તૌજું શ્રેષ્ઠ” અથવા “અન્ય શ્રેષ્ઠ” જાહીએ.

ખરેખર આ માનવાચી એક વિચારશીલ જીવ તરીકે આપગાને એ ફરજ પડે છે કે આપણે જીવનનું મહાન સમર્પણ કરીએ આપણા જીવનો તેને સોંપી દઈએ. સોંપી કેવું એટલે પોતાના પૂરેપૂરા વ્યક્તિત્વને પ્રભુ તરફ ફેરફારું - આત્મા, પ્રાણ, અને શરીર તેનો અર્થ છે કે આપણાં સર્વ સભ્યોનું સમર્પણ એ સર્વ કે જે છે અને છીએ. તેનો અર્થ છે કે આપણી પોતાની ઈચ્છાનો બિનશરતી પરિનાગ કરવો. તેનો અર્થ છે કે સંપૂર્ણ આત્મસમર્પણ.

બેદી સ્ટેમે શાહિદ થયાના નવ વર્ષ પહેલા જીવનનું મહાન સમર્પણ કર્યું હતું. તેણીએ પોતાના બાઈબલમાં લખ્યું હતું.

પ્રભુ, હું મારા પોતાના હેતુઓ, યોજનાઓ, મારી સર્વ ઈચ્છાઓ, આશાઓ અને મહત્વકાળાંઓ (ચાહે તે દૈહિક અથવા આત્મિક હોય) હું ત્યજી દઉં છું. અને હું તારી ઈચ્છા મારા જીવન માટે સ્વીકૃતું છું. તે હું મારી જાત, મારું જીવન મારું સર્વસ્વ સંપૂર્ણ તને આપી દઉં છું. સદાકાળ નારું થવા માટે, મારી સર્વ મિત્રતા હું તારા હાથોમાં સોપી દઉં છું. જેઓએ સર્વ લોકોને હું પ્રેમ કરું છું તેઓનું મારા છદ્યમાં સ્થાન બીજા કરે રહેશે. તારા પવિત્ર આત્માચી મને ભરી દે. મારા આજા જીવન માટે તારી પૂરેપૂરી ઈચ્છા પ્રમાણે કર્ય કર, કેચી પણ કિંમતે હવે અને સદાકાળ માટે જીવું તે ખિસ્ત છે.

યેલના બોર્ડેને ઈજ્ઞાના સેરેબાલ મેનીનિકાઈસમાં મરગ પામતા પહેલા જીવનનું મહાન સમર્પણ કર્યું હતું. જ્યારે તે ચીનમાંથી સુવાર્તાં સાથે પસાર થતો હતો.

પ્રભુ ઈસુ, મારા જીવનની નિસ્બત છે ત્યાં સુધી હું મારો હથ જાંચો કરી લાઉં છું. હું મારા છદ્યના સિંખસન પર તને બેસાડું છું.

તારી ઈચ્છા પ્રમાણે મને બદલ, શુદ્ધ કર અને મારો ઉપયોગ કર.

હું તારા પવિત્ર આત્માનું સંપૂર્ણ સામર્થ્ય લાઉં છું. હું તારો આભાર માનું છું.

અને આ તો પૂર્વની શાંત વારીના મહાન અવાજના પડયાના પોકરણો છે, “મારી ઈચ્છા પ્રમાણે નહિ પણ તારી ઈચ્છા પ્રમાણે થાઓ.”

આવું દરેક આત્મા સાથે બને છે જેઓ દેવની બાબતોમાં તુલ્ય કરે છે. એ પ્રથમ

વાત છેદ શકે છે જ્યારે તે પોતાની ઈચ્છાને વિમુક્ત કરે છે અને દેવને પોતાનું જીવંત બલિદાન એ કહેતા રજૂ કરે છે કે:

તમે ઈચ્છાએ છો ત્યા હું જરૂરિશ

તમે જે કશવવા માગો છો તે હું કરીશ

તમે જે બોલાવવા માગો છો તે હું કરીશ

તમે જે ઈચ્છાએ છો તે હું બનીશ

એક વાર જ્યારે આ વિનશરતી આત્મસમર્પણ કરવામાં આવે પછી તેને દૈનિક આદત પ્રમાણે રટણ કરવું જોઈએ. વિશ્વાસીએ પોતાને સંમત થવાની આ સ્થિતિમાં જાળવવા જોઈએ. તેણે યાદ રખવું જોઈએ કે તે કસરથી બંધાયેલો ગુલામ છે. જે પોતાના માલિક પાસેથી ખુલ્લ મળવાની સતત રાહ જુઓ છે. તેણે જ્ઞાનના દેશ પાસામાં પ્રિસ્તાનું માલિકીપણું ખૂલ કરવું જોઈએ.

ત્યાર પછી શું થશે? શું વડ્ઝિન કંઈક મોહું શારીરિક પરિવર્તન અનુભવ કરશે? શું ત્યારે કોઈ સંવેદનશીલ ભાવનાત્મક ક્ષોક્ટી થશે? શું કોઈ સ્વર્ગમાંથી ઉત્તર આપતો આજિન પડશે?

મોતાભાગના કિસ્સાઓમાં કોઈ પુરુષ બાણ ચિહ્ન અથવા પ્રદર્શન નહિ હોય. તેના બદલે વિશ્વાસની શાંત જ્ઞાતરી હશે સ્વર્ગમાં દેવે સાંભળ્યું છે, અને તે બલિદાનનો સ્વીકર થયો છે. જેમ આપણે વિશ્વાસ કરીએ છીએ કે જ્યારે આપણે તેની પાસે દીન પાપીઓ તરીકે આવીએ છીએ અને તે આપણને બચાવે છે. તેવી જ રીતે આપણે વિશ્વાસ કર્યો જોઈએ કે જ્યારે આપણે જીવંત બલિદાન તરીકે તેની પાસે આવીએ છીએ તો તે આપણે સ્વીકર કરે છે.

ત્યાર પછી તે અનિસ્યામાન્ય બાબત બની જવા દ્વારા નિરાશ થવાના ભયનો અસ્યાચ આભાસ બની શકે છે. કોઈ રીતે જ્ઞાન ખૂલ નિત્યક્રમમાં જશે. કદાચ દરરોજનાં ધોય નિર્સસ અથવા છલકું પુરુષ લાગશે. પુરુષ મોટી બાબત તો તે જાણવું કે જે માર્ગ પર તમે ચાલી રહ્યા છો તે તો તમારી માટે પ્રમાણિત માર્ગ છે તેને વળગી રહેવું છે. જ્યારે તમે નાની બાબતોમાં વિશ્વાસુ હોવ છો ત્યારે દેવ તમને ક્ષોક્ટીમાં વિશ્વાસુપણે દોરશે. તે તમને માર્ગદર્શન આપશે. તમે જ્ઞાનમાં બનતી અપરિચિત નાની અપ્રાયોગિક સમનુપાત વિશે વધુને વધુ સભાન થતા જશો. તમે નોંધ કરશો કે જડપદી બને છે. તમે પોતાને એવી તકે પ્રાપ કરતા માલૂમ કરશો કે તમે પોતે તે કયારેય મુલ્લી કરી શક્યા ન હોત. અને જો કે ખાર સમયે દેવનું ખૂલ ગુપ્ત માર્ગદર્શન હશે તેમ છતાં જ્યારે તમે વળગી રહેનાર જ્ઞાન પર વર્ષો

પાછળ દીક્કાનો તો તમને ભાન થણો કે પલ્લુ દોડી રહ્યો હતો, અને તેથી તમારી “મનમોહક” ક્રસર્કોરી છે.

તેમાં લાંબે સુધી રાહ જોવાની છે - વેદનાભરી રાહ - જેમાં આપણે થોડું સારું કર્યું છેય. પણ તે તો આપણું જરૂરી તાલીમનો ભાગ છે.

હંમેશાં પાછું ફરી જવાનું પુનઃનિર્ગયનું, બાલિદાનની વેદી સુધી મજબૂરીથી આગળ વધતા રોકાઈ જવાનું જોખમ રહેયું છે. એક ખિસ્તિનો પોતાના પ્રથમ ઓરડાની દિવાલ પર એ મુદ્રાલેખ, લટકાવ્યો હતો : “પલ્લુ, ક્રેદ્યપણ કિંમતે મને તારા માટે મુક્તી રાખ,” પણ એક હિવસે તેણે જરૂરી જરૂરીને તેને કઢી નાખ્યો - કિંમત ખૂબ મોટી હતી. આપણે આપણું બાલિદાન અફર કર્યું જોઈએ, કેમ કે, ક્રેદ્ય માયોસ હણ પર ખથ દીધા પણી પછ્યાતે જુએ તો તે દેવના રાજયને યોગ્ય નથી (લુક ૮:૬૨)

પણ વળગી રહેનાર જીવનમાં જે કંઈપુર બીજું છેય તે માટેની ક્રેદ્ય દિવણીની નથી. પોરટેને તેના વિશે કહ્યું કે એવું જીવન કે જેમાં “ક્રેદ્ય શેખરસંગત નથી, ક્રેદ્ય પૌછેહન નથી, ક્રેદ્ય દિવણીની નથી.” એવું જીવન છે જે ખરેખર ચૂક્યે છે.

તો હવે આપણે આ બધા જ બને હોંતે કરવા જોઈએ, પ્રયોગાત્મક ને વ્યક્તિગત. દરેકો દેવની જગતીમાં આ પ્રશ્નોનો સામનો વીરતાથી અને પ્રમાણિકનાથી કરવા દો!

શું તમે જીવાનું મહાન સમર્પણ કર્યું છો?

શું હાલ પણ તમે દેવની વિદુક સંવર્ધ કરો છો,

તે જીવનને જરૂરી રાખવા જે ખરેખર તેનું છે?

શું એવું ક્રેદ્ય બાલિદાન મોટું છે જે તારનાર માટે કરવા અવસ્થા જે તમારી માટે મરણ પાય્યો?

શું એવી ક્રેદ્ય જગ્યા છે જ્યાં તમે હજુ પણ જગ્યાને તૈયાર નથી?

શું તમે ભયબહીત છો કે દેવ પોતાની સેવા માટે તમને એવા ક્રેદ્ય અધ્યક્ષત માટે બોલાવશો જેને તમે મોદ્દાથી જોતસ્તું ગણ્યો છો ?

શું તમે - અત્યારે જ - હિંમત કરશો - તમારું જીવન અનામત તરીકે દીક્કું ખિસતને આપશો?

શું તમે એવું કરવાની હિંમત નહિ કરો ?

૧૧. વ્યવસ્થાપની ભૂમિકા

જી સાને વળણી રહેવાના વિષય વિશે જેવી ચર્ચા કરવામાં આવી ક્રેદિક પોતાનું અનિવાર્યપ્રોટ્રાનું કરતા વિશેથ કરે “પણ મારે તો જીવનું છે, શું હું ના જીવનું ?” વિચારધારા વધું સરવર્ખાપક્તાથી કેવી ગુંચવાઈ જાય છે? તે કરે છે અથવા સચેવે છે :

- કે ગમે તે સામનો કરવો પડે આપણે જ્યવાનું છે.
 - કે જેઓ ખિસ્તને પોતાનું જીવન સમર્પિત કરે છે. તેઓ ક્રેદિત રીતે આપોઆપ પૂર્ણ સમયી સેવામાં આપોઆપ પ્રવેશે છે અને જીવન જ્યવા પછી ક્રમ કરતો નથી.
 - કે જ્યારે દેવની સાથે જોડયેલ ન હતો પણ “સારી નોકરી” હતી તેના કરતા દેવ સાથે જોડ્યા પછી તેની જંખાનાની વધુ રાજ્યતા રહેલી છે.

એ ભામક તર્ક છે કરણ કે પ્રથમ સ્થાને આપણે જ્યવાનું નથી, પ્રથુ ઈસુના સ્વૈચ્છિક કરારથી થયેલા ગુલામને પોતાની વિદાય માટે માધ્યમ અને સમયની પસંદગી હોતી નથી. તે ઈચ્છે ત્યાં સુધી જ્યવું એ જ મહત્વનું છે ત્યાં સહી આપણે અવિનારણી છીએ.

બીજા સ્થાને પણ અમ છે ક્રાચય કે દરેક વિદ્યાર્થીએ પૂર્ગસમયી સેવામાં હોવું જોઈએ. અમુક લોકો માટે મિશનલેન એ તેમનું ક્રાચાર્લય, બીજાઓ માટે રસોડું એ તેમનું ક્રાચાર્લય. અમુક લોકો વિધમાર્ગોને આફિક્ઝમાં સાક્ષી આપે તો અમુક લોકો બીજાઓને અમેરિકામાં આપે.

છેલ્લું પણ ભાગક છે ક્રસય કે તે ભૂલી જાય છે કે જેઓ ધ્રિસ્તના હિતને પ્રથમ રાખે છે તેઓને અધ્યાત્મા જરૂરીવાનાની બાંહેદરી આપે છે.

“પ્રથમ તેના રાજ્યને તથા તેના ન્યાયપુરુણને શોધો, ને સધળાં વાના તમને આપવામાં આવશે” (માટ્યાદી ૬:૩૩)

પણ આપણું વિચારધારાનાં સ્પષ્ટીકરણ અર્થે આ આખા વિષય ઉપર કટાય આપણે પિસ્તો વ્યક્તિના જીવનમાં વયસ્વાયની ભૂમિકા દુંગમાં બ્યાન પર લેવી જોઈએ.

૧. સર્વપ્રથમ એ તો દેવની આખી યોજના છે કે માતૃગત ક્રમ કરવા દ્વારા પોતાની જીવનજરૂરિયાત કરાય.

તું તારા મૌનનો પરસેવો ઉતારોને રોટલી ખાશે (ઉત્પત્તિ ૩:૧૮)

ઇ દિવસ તું ઉદ્યોગ કર ને તારું સંઘર્ષ ક્રમ કર (નિર્ગમન ૨૦ : ૬)

અમે તમને એવી આજ્ઞા કરી છી કે, જો ક્રેદિ માતૃગત ક્રમ ન કરે, તો તેને ખવપ્રશ્વરું પણ નહિ (રથેસ્તાલોનીકી ૩:૧૦).

મહેનત કરવામાં ક્રેદિ અપમાન નથી. તેના બદલે તો તો દેવ તરફથી માતૃગતો માટે આશીર્વાદ છે.

૨. ખિસ્તીએ ક્રાય વ્યવસાય અથવા ધ્યામાં પ્રવેશવું તેનું માર્ગદર્શન પ્રભુ પાસેથી મેળવવું જોઈએ. તે જેમ મિશનસોન્સમાં જાય છે તેમ તેને આ વિશે પણ સ્પષ્ટ દોરવણીની અપેક્ષા રાખવી જોઈએ.

૩. આ સમજદારીમાં ક્રેદિ પણ વિસ્તારમાં સુવાર્તિક ક્રાર્ય કરવામાં આવે તેનાથી નોકરી પણ ક્રેદિ રીતે ઉત્તરી નથી. મોટી બાબત તો એ છે કે દેવે નોકરીની પસંદગી માટે દોરવણી આપી છોય. વ્યક્તિ આ વિશે પૂરેપૂરો આત્મવિશ્વાસી ન હોઈ શકે, જ્ઞાન તે પ્રમાણિકપણે પ્રભુની ઈચ્છાને આત્મસમર્પિત છોય અને તે ક્રેદિ પણ જરૂરાએ જવા તૈયાર છોવો જોઈએ.

૪. “સાંસારિક” ક્રમ અને “ધાર્મિક” ક્રમ વચ્ચેનો ભેદ આજે જે સામાન્ય છે તે શાસ્ત્ર આધ્યારિત નથી. સર્વ ક્રમ જે દેવના મહિમા માટે કરવામાં આવે છે તે ધાર્મિક છે. આ સંદર્ભમાં જી કેમ્પબેલ મોગને લાખું છે :

શાન્દ સમૂહ “સામાન્ય કર્તવ્ય” દરેક જીવન સાથે અથડાય છે. ઈસુએ આપુણને શીખવું છે કે જો મહેનત કરનાર પવિત્ર છે તો દરેક પરિશ્રમ પવિત્ર છે. તકશર માટે નહિ પણ માનવજીવનના ખોટા ખ્યાલ વિકુદ્ધ વાંધો ઉછાવવા, તું તમને કહું છું કે ક્રેદિ પણ માતૃગતને ક્રેદિ અધિકર નથી માત્ર એટલા માટે કે તે અમૃક પ્રવૃત્તિઓનો પ્રચાર કરે છે અથવા અદા કરે છે અને પોતા વિશે કહે છે કે તે પોતે “પવિત્ર યથાક્રમનો” છે. આવતી કલે સવારે ક્રેદિ વ્યક્તિ પોતાની પીઠ પર થેલો લઈને અને તેમાં સાધનો સાથે જાય છે, જો તે પવિત્ર માતૃગત છે, તો તે ભેદ માટે દાવો કરી શકે છે અને જો તે માતૃગત સુધ્યારની દુક્ષનમાં જઈને અને લાક્ષ્યના દુક્ષનાને કર્પે છે, તે કર્પેલ લાક્ષ્ય એ દેવના મંદિરનું વાસણ બને છે.

અને ધારક તેનો ઉપયોગ કરે છે, સર્વ સેવાઓ ધાર્મિક સેવાઓ છે. હું ઈચ્છાનું છું કે તમે આ કાર્યરત પ્રિસ્તનો વિચાર આપનાર અઠવાડિયાના દરેક વિવસમાં, નાયાં ગ્રાન્યવાનાં મેજ પાછળ અને ક્રાર્યલયમાં, અને પ્રિય બહેનો જો બની શકે તો ઘરોમાં પણ લઈ જાઓ.

૫. ક્રાર્કિટ્ટા સંદર્ભમાં પ્રભુનું માર્ગદર્શન શોધવા વિશ્વાસીએ એ યાદ રાખવું જોઈએ કે દેવ સામાન્યપણે માગુસનો ઉપયોગ એવા જીત્રમાં કરે છે જેમાં તેના કુદરતી રીતે તાલંતો રહેલા છે. આ ક્રેદિત વાંધાઓ વગરનો ક્રેદિત નિયમ નથી પણ તે સ્વભાવનો નમૂનો દશાવે છે.

૬. દેખોનું છે કે પ્રભુ વિશ્વાસીને પ્રશ્નોમાં અથવા અસ્પષ્ટ ધંધામાં દોરી નહિ જાય અને ક્રેદિત વિશ્વાસીએ એવી ક્રેદિત પણ નોકરીને વળગી નથી રહેવાનું જેનો અર્થ છે કે દુનાંથી પ્રથાઓમાં વસ્ત કરી દે અને પોતાની જાકી સાથે ક્રેદિત સમાધાન કરે.

૭. સૌથી મહત્વની બાબત એ યાદ રાખવાના છે કે જીવનમાં નોકરી એ જ મુખ્ય બાબત નથી. કેવળ અંત સુધી પણેચવાનું સાધન છે. કરેની નોંધ કીર્તિને પોળ્ય છે જે તેણે પ્રાપ્ત કરી છે. જ્યારે તેને પૂછ્યામાં આજું કે જીવનમાં તમારે ધંધો શો છે, તેણે જવાબ આપો “મારો ધંધો છે સુવાર્તા પ્રચાર, અર્થાત્ નિપત્તાવા હું જોડ્ય સમાકું છું.”

જેને વાનમેકર વિશે પણ સમાન વાર્તા કહેવામાં આવે છે, તેના નામ પરથી જ ડિપાર્ટમેન્ટ સ્ટોરના સ્થાપકે જ્યારે તેમને પ્રશ્ન પૂછ્યો કે આટલા વસ્ત માગુસ જોઈને સંન્દર્ભીની સ્કૂલા ક્રાર્ય માટે તેઓ સમય કેવી રીતે ઝીણવી શકે છે. તેણે કહ્યું “કેમ સંન્દર્ભીની સ્કૂલ તો મારો ધંધો છે! બાકીની બીજી બધી બાબતો માત્ર બાબતો જ છે.” પંચાવન વર્ષ પહેલા મેનિર્યાની કર્યો હતો કે પ્રભુનું વચન ચોક્કસ છે, “પહેલા દેવના રાજ્યને તથા દેવના ન્યાયીપણાને શોધો એટલે એ બધા વાનાં પણ તમને આપાશો.”

એ મહાન મુદ્રા છે જે મનમાં રાખવો જોઈએ! પ્રભુની પસંદગી પ્રથમ આવે ધંધો દ્વિતીય છે. ભય તો ન્યારે જિલ્લો થાય જ્યારે વ્યવસાયને અભ્યગતા પ્રમાણયમાં ગ્રાન્યવામાં આવે. જેમ તંત્ર તંબુમાં પેસી જાય તેમ વ્યવસાય પણ યોગ્ય અધિકારીને હડસેલી દે છે. તે માગુસને સ્થાનિક મંડળીની સંગતમાંથી દૂર લઈ જાય છે. તે પોતાના સમયની વધુ પડતી માંગ કરે છે. તે એવા સમયે પ્રિસ્તી સેવાને અવશેષે છે જ્યાં તે સંબંધીત નિરસ્થક બની જાય છે.

સામાન્યપણે પરિણામ એ છે કે વિશ્વાસી પોતાના જ્યેષ્ઠપણ્ણ વિશે છેતરાઈ જાય છે. જેમ જોવેટ કરે છે, તે કહ્યું જ બનતો નથી પણ, “શાંખિક સાઈસિક ઓક્સિમાં માત્ર નાનો

પદાવિકરી બને છે.” પોતાના ધર્ય નીચેના લોકોને ભેટો રહેવા “દ્વારા” રે જીવનનું મધ્યવર્તીકરણ ચૂકી જાય છે.

૮. જ્યારે આપણે કલીએ કે નોક્કરી દ્વિત્ય છે તો તેનો અર્થ એ નથી કે તેને બેન્ડાળજી અથવા રસ વગર અદા કરવી જોઈએ, તેના બદલે તો તે ખિસ્તી રાક્ષીની બાબત બનવી જોઈએ કે જેને પ્રભુની સેવા કરતા હોય તેમ ક્ષતિરહિન, પૂરાહૃદયથી અને સારી રીતે કરવી જોઈએ. દેવના બાળકે પોતાને ક્રમ પર રાખનારને મંહેનતાણા માટે દરેક કલાકારી સાઈ મિનિટ ક્રમ પત્યે સમર્પિત આપવી જોઈએ. અને આકર્ષિત રીતે તેણે બીજાઓને સાક્ષી આપવા તેને ક્રમ પર રાખનારના સમયનો ઉપયોગ કરવો ન જોઈએ તેણે તે પોતાના ખર્ચે અને પોતાના સમયે કરવું જોઈએ.

ખિસ્તી માટે જાગ્રતું એ અવારનવાર મુશ્કેલ બાબત બને છે કે પ્રભુ પ્રાન્યેની જવાબદારી અદા કરવાને તે કરી શકે પોતાને ક્રમ પર રાખનારના સમયની અતિક્રમાં શરૂ કરી શકે છે. મોટાભાગના લોકો આ નાજૂક સમનોલન જાળવી શકતા નથી. પણ આ એક્ષમ ચોક્કસ છે! જો માણસ જે તે બાબતમાં દેવને માન આપણે તો દેવ તેને માન આપણે અને તેને લીખ માગવા નહિ દે ચાહે તેને જરૂર પડે કે તેણે નોક્કરી બદલવાની હોય તો પણ.

૯. જેઓ તારણ પામ્યા નથી તેઓની જેમ વ્યક્તિએ પોતાનું જીવન ખર્ચો નાખવાના ખાડમાં પડવાનું રાળવું જોઈએ. પ્રભુ ઈસ્ટુચે કહું, “મુશ્કેલાંઓને પોતાના મુશ્કેલાંને દાટવા દે, પણ તું જઈને દેવના રાજ્યની વાત પ્રગત કર” (લૂક ૮:૬૦) મરેલાને તો કોઈ પણ દૃઢા કરી શકે પણ ખિસ્તની તારક કૃપા વિશે તો માન તારણ પામેલા હોઠો જ સાક્ષી આપી શકે, એ સમજાદારીમાં આપણી માટે તે અનિવાર્ય બની જાય છે.

૧૦. જેમ ઈસ્ટુ ખિસ્ત માટે આપણે કરીએ છીએ તેમ આપણે કોઈ પણ સમયે ભાઈ લાભ મેળવવાની ઈચ્છા કરવી જોઈએ નહિ. જે આપણે મંજી માટે આપવું જોઈએ તે આપણે ક્યારેય વિવસાય માટે બલિદાન આપવું જોઈએ નહિ.

૧૧. મોટા ભાગે જ્યારે માણસ પોતાની જવાબદારીઓ વિશ્વાસુપણે અદા કરે છે અને દેવ માટે નમ્રતાથી ઉપયોગી બને છે ત્યારે પ્રભુ તેની સેવાઓનું ક્ષેત્ર વિસ્તારે છે. કાચ તેનો સમય વધુને વધુ પ્રભુના કર્ય માટે ઉપયોગ થઈ રહ્યો છે. અને તેને માલૂમ થાય છે કે તેની દૈનિક જરૂરતો એ જ સમયે પૂરી થાય છે. અથવા કદાચ તેને જુદું અને ક્ષતિરહિન તેનું દેવ તરફથી પ્રાપ થાય છે, કે તે પોતાનો પૂર્ણ સમય સુવાતારમાં અથવા સ્થાનિક ક્ષેત્રમાં અથવા વિદેશમાં શક્ષણ આપવામાં સમર્પિત કરે. એવા કિરસાઓમાં જ્યાં દેવે સ્પષ્ટતાથી દર્શાવે છે ત્યારે વિશ્વાસી પોતાની હંગામી જરૂરતોના પૂરવઠા માટે ભય વગર આગળ વધી

શકે છે. જ્યારે દેવ બોલાવે છે તો તે પૂરું પણ પાડે છે. અથવા જેમ હડસન ટેલરે કહ્યું, દેવનું ક્રમ દેવની રીતે કરવામાં આવે તો “દેવનો પૂર્વઠો કયારેય ખૂટનો નથી.”

૧૨. એવા યુગમાં જ્યારે ધંધા અને વ્યવસાયોની સફળતાને દુનિયા મહિમાવંત ગણે છે ત્યારે પ્રિસ્ટોઓ માટે અલિપન ઉદાસોનતાથી આવી સિદ્ધાંશોને જોવું સાચું છે. પ્રિસ્ટની સેવા નાની રીતે કરવી એ સાર્વજનિક ઉપયોગીતાના સામાજિકા ઉપરોક્તિની બનવા કરતા શ્રેષ્ઠ છે. અને દેવની ઈચ્છાની બહાર અમેરિકાના પ્રેસિટેન્ટ બનવા કરતા દેવની ઈચ્છામાં કચરો વીજનાર બનવું શ્રેષ્ઠ છે.

જૂવાન વિચાસીએ પોતાની કશ્યકી પર વિચાર કરવા માટે લક્ષમાં લેવાની આ બાબતો છે. દેવે તેને ક્રેદિ ખાસ કર્ય માટે દોચોં છે. તેના વિશે ભૂલ વગર સ્પષ્ટ છો અને તે પોતાના પ્રભુ અને માલિકથી બિનશરતી જોડુણથી બચવાના માર્ગ તરીકે હળવેથી લેશે નહિ.

૧૨. બન્હાળાઓ, આડંબરી અણો પોકળ દલીલો

જ્ય યારે પ્રિત્તના દાવાઓ માણસો આગળ રજૂ કરવામાં આવે ત્યારે પોતાના વિશે બલનાઓ કઢવાનું આડંબરથી દેખાગે કરવો અને પોકળ દલીલો કરવી, એ સામાન્ય વલાણ હોય છે. આવી જ એક દલીલ આપણે જોઈ ચૂક્યા છે - "મારે જીવનું છે, શું હું ના જીવું?" હેઠે આપણે તારનાના તેઝેને "ના" કહેવાની અન્ય રીતે સંક્ષિપ્તમાં જોઈશું.

આમાંની એક સર્વસામાન્ય છે! "મારે મારા ભવિષ્ય વિશે વિચારવાનું છે!"

અમુક વર્ષો પહેલા પૂર્વીય રાજ્યમાં એક જીવાન પ્રભુની પાસે ખાસ પ્રકાશની સેવા કરવાને પોતાનું જીન સમર્પિત કરવા નિર્ણય કર્યો. અંતરમાં તે ઊર્જે ભૂખ વિશે સભાન હતો અને આવશ્યકતાની તીવ્ર સમજ હતી. આ સેવાક્ષિક્ય માર્ગની સ્વીકૃતિ માટેના વિકલ્પનો સામનો કરવો અથવા તેણે બાપાર જગતમાં લભ્ય સ્થાન પકડી રાખવું તે માટે તેણે બે જીના વિશ્વાસીઓની સલાહ લેવાનો નિર્ણય કર્યો કે જેઓ બાપારી જીનના પણ્યાત માણસો હતા. તેઓએ સખત રીતે સલાહ આપી કે પોતાનો બ્યવસાય મૂકે નહિ એ શબ્દો સાથે "ધાર રાખ, બોલ તારે તારા ભવિષ્ય માટે વિચાર કરવો જોઈએ!"

તેણે પોતાની ઊંચા પગારની નોકીનું પદ પકડી રાખ્યું - પણ શું ખરેપણ તેણે પોતાના ભવિષ્ય માટે વિચાર કર્યો?

પછી બીજાઓ હતા જેઓએ કહ્યું, "પણ અમુક લોકોએ ઘરે રહેવાનું હોય છે!" જે લોકે આવી વાત કરે છે તેઓ એવા લોકો માટે ઊર્જે નિરબંધ બતાવે છે જેઓ પ્રિત્ત માટે લગદીના સ્થાનની બધાર હોય છે. પણ ખૂબ જ અવારનવાર આવા કાર્ય માટેના તેઝેની શક્યતાઓના જોખમ માટે પોતે તૈયાર નથી તે ગંકવા સહજ રીતે પોતાનું વલાણ છતું કરે છે.

એ સત્ય છે કે જેઓ સુવાર્તા માટે બધાર ગયા છે તેઓને ટેકે કરવા ઘરમાં તેમનો દેવ ઉપયોગ કરે છે. પણ આ વિચિત્ર લાગે છે કે એટલા બધા તંહુરસત છિમતવાના. કં,

આવડાયાણ જીવાન માગસોને ઘરે રહેવાનું તેંબું મળે જ્યારે તેમની અશક્તા, શરમાળ બહેનો આગળ વધીને જોખમી, બિમારી પ્રસ્ત વિસ્તારોમાં શક્તાત કરી છે.

કદાચ અન્ય કષણો છે કે “ખિસ્તી કથ્ય” કરતા પણ શ્રેષ્ઠ હીતે તેમના તાલંતો અથવા ભૂગતરનો ઉપયોગ થાય નેથી તેઓ પ્રભુને સંપૂર્ણહૃદયી આત્મસમર્પણ કરવાને ખ્યાલ્ય છે એ ભય સાથે કે તે તેમને “તેમના સત્તાની જાતરતી કશાની” સેવા માટે તેંબું આપી દેશે. આનો જીવાન સરળ છે, એ આપણે કહેવાની બાબત નથી કે, આપણા ક્રીશલ્યનો કઈ જ્યાએ શ્રેષ્ઠ ઉપયોગ થાય. પણ આના કરતા વધુ એ તો દેવનું હજારતમક અપમાન છે એવું વિચારવું કે આપણી પાસે જે છે તે તેના માટે ખૂબ સર્વશ્રેષ્ઠ છે. આપણી પાસે એવું કશું જ નથી જે તેની પારથી મળ્યું ન છોય. અને જ્યારે ભૂગતર અને તાલંતો પોતાના યોગ્ય સ્થાને છે, તેમનું શ્રેષ્ઠ સ્થાન પ્રભુ ઈચ્છુ ખિસ્તના વિખાયેલ ચરણો પર છે. ગ્રેસિન પાઉલ વિશાળકથ્ય વિદ્વાન, અસાધારણ કર્યકર, તાલંતપુરુષ જુદ્ગદ્યાળીયાનો બ્રજિં હતો તેણે સાંસારિક હીતે પણ એ બધી બાબતોનો વિચાર કર્યો અને તેણે લખ્યું :

પણ જે વાના મને લાભકારક હતાં તે મેં ખિસ્તને લીધે ખાનિકારક ગળ્યા વળી ખિસ્ત ઈચ્છુ મારા પ્રભુના શાનની શ્રેષ્ઠતાને લીધે હું એ બધાને ખાનિ જ ગળ્યું છું, એને લીધે મેં સંઘળાનું નુકશાન સહન કર્યું અને તેઓને કચરો જ ગળ્યું છું, જેથી હું ખિસ્તને પ્રાપ્ત કરું (ઝિલિય્પી ૩:૭,૮).

છલ બીજાઓ પણ જ્યારે વિચારપુરઃસરતા સાથે ખિસ્તને પૂરેપૂરં આત્મસમર્પણનો સામનો કરે ત્યારે કરે છે, “પણ હું તો ખૂબ ઘરરે થઈ ગયો છું” આપણે આ આત્મિક ફરેલી દુક્કીના લોકેને કેવળ પૂછીએ “શું તમે આધીન થવાને ખૂબ ઘરરે થઈ ગયા છો?”

બીજું બાધાનું છે કે, “ધરની જીવાનદારીઓ” માબાપ, અથવા પત્ની અને બાળકે આ કેરી કરારું છે કે દેવ તમને આ પ્રિય સગાઓ તમને પોતાનાથી દૂર રખવા માટેના કરણ તરીકે આપણે? શું તે પોતાના હેતુને અને આપણી શ્રેષ્ઠ ભવાઈને તે પોતે અવરોધણે? ના, દેવ સમર્પિત વિચારાને કરારેય એવી બાબતોમાં દોષે નાલ કે તેણે પોતાની ઘરેલું વાજબી જીવાનદારીઓને નકાર કરવો પડે. પણ આપણી પ્રથમ જીવાનદારી છે કે આપણે તેને વળગી રહીએ અને તેને આપણા “પિતા, માતા, પત્ની, બાળકો, ભાઈઓ અને બહેનો કરતા વધુ પ્રેમ કરીએ,” છ અને આપણા પોતાના જીવ કરતા પણ વધું (લુક ૧૪:૨૬).

અમુક નિખાલસ આત્માઓ સંપૂર્ણ આત્મસમર્પણ કરવાને ખ્યાલ્ય છે. કરણ કે

તેઓને થાય છે કે તેઓને પૂસ્તા વરદાનો નથી. પણ વળગી રહેવા માટે વરદાનોની જરૂર નથી. પ્રિસ્ટ ખાલી પાત્ર દ્વારા ઝૂબ સારી રીતે ક્રમ કરે છે. તેની સાથે પ્રભુની સેવા માટેના દરેક ખરા તેથ્રમાં માનવીય મૌનવૃત્તિનું પ્રમાણ લાગે છે. તેથી આ વલાય સ્વયં જ પોતામાં બિનાતરની નથી. છેલ્લે પ્રિસ્ટના શરીરના દરેક સભ્યને અમુક વરદાન તો હોય છે જ અને પોતાની ખરી ક્રમગીરી શોધવા નેણે પ્રિસ્ટને પ્રભુ તરીકે કબૂલવો જોઈએ.

ક્રાચ આમાંથી સૌથી કરુણ બહાનું એ આ છે કે : દેવ ખરેખર ઈચ્છાતો નથી કે હું તેની માટે માતું સર્વ આપી દઉં : તે માત્ર એટલું જ જાળવા માગે છે કે શું હું આપવા તૈયાર છું. આગળની હરોળમાં સૈનિકોના ચિત્રની કટપના કરો. જ્યારે આગળ વધવાનો આદેશ આપવામાં આવે ત્યારે સૌનિક અધિકારી પોતાની શિયાળબખોલમાં બેઠો હોય છે, પોતાની નંદુકની સાહસકારી કરતો હોય છે. અને વિવરણ કરતો હોય છે. “સૌનિક અધિકારી ઈચ્છાતો નથી કે આપહે આગળ વધીયે તે તો માત્ર એટલું જ જાળવા માગે છે કે આપહે તૈયાર છીએ.” ક્રેદિત પણ યુદ્ધ આ રીતે જીવી ન શક્ય અને માત્ર ભરનો જ ઈતિહાસ લખી શક્ય છે.

પ્રિસ્ટને પોતાની સંપર્કની ન કરવાના આ સર્વ બહનાઓનો ઉપયોગ માનવસો કરે છે. તારનારને સંપૂર્ણ સમર્પણ ન કરવા માટે ક્રેદિત જ બહાનું નથી.

જેમ તે તમને ફરી ઓકવાર કહે, “મારો દીકરા (મારી દીકરી) મને તાતું હદ્દય આપ!” તમે તેને શું આપશો?

એક બહાનું? અથવા સ્વયં પોતાને?

૧૩. અનુકંપા આશેત્રું જીવન

જો પ્રભુ ઈચ્છા વિષસ કશાને યોગ્ય છે, તો તે સર્વ બાબતો માટે યોગ્ય છે! જો તે આપણા માટે મરણ પામ્યો તો આપણે પણ તેના માટે મરણ પામદું જોઈએ ! જો તેણે આપણી માટે પોતાનું શરીર આપી દીકું, તો આપણે પણ આપણા શરીરે આપી દેવા જોઈએ !

સાચો વિશ્વાસી ખરેખર ઘેલો હોય છે. તે તો તિરસ્કર અને ઠપકનું સાધન છે. તે તો દુનિયાની તાલમેલથી બહાર હોય છે, પોતાની સ્થિતિ સંજોગો સાથે જીતિપૂર્ગ વ્યવસ્થામાં હોય છે. જે જીએથી તે “નિયમિત સાથી” બને છે તે પોતાનું સાચું ચરિત્ર ખોઈ બેસે છે.

આદર્શ વિશ્વાસી અનુકંપા સાથે જીએ છે, તે ઈચ્છા વિષસ માટે સળગતો હોય છે. તે કાઉન્ટ જીનાંનેડેફ જેવો હોય છે જેણે કહું, “મને એક જ અનુકંપા છે : તે તો, માત્ર તે એકલો જ” બાકીનું સર્વ ગૌણ છે.

દેવના માણસો માટે કેદ પણ મોટું બલિદાન તેની માટે કરવું મોટું ગુગતા નથી. તેમના નાણાં, તેમનો સમય તેમના પોતાના જીવનો તેના નિયમ નીચે ગોઠવાયેલા હોય છે. અને તે માટે તેમને હર્ષ હોય છે.

શેબદી અર્થિગટનની જેમ તેઓ કહે છે, “જે માણસ વિષસના જીબનની જીબનને પ્રસ્તુતે માર્યો જાય તેના કરતા હું ખુશીથી ફરને માટું વિષસનું કરીશ, ખોખાને મારી ખુરશી અને બીજા ખોખાને મારી મેજ કરીશ.”

તેના શિષ્ય અસ્વાલાવિક રીતે માર્ગમાં હોય છે. તેઓ પોતાના સહજ સ્વભાવ કરતા વિકુદ્ધ જાય છે. તેઓ સામાન્ય જીવનની ક્રોક્કીઓને ગળગતરતા નથી. બીજા જેઓ બિનાબદીલ હું ગણે છે, તેમને તેઓ વિષસને લીધે આપી હે છે. તેના અનુયાયીઓ સ્વૈચ્છક કલેક્ટર ગુલામો છે તેઓ શુદ્ધબુદ્ધિને સાચી માની લેતા નથી. તેઓ કેવળ આધીન થાય છે.

સમર્પિત વિશ્વાસી યાત્રાનું અને પરદેશી છે, તેઓમાં જેઓ છે તેમને સાક્ષી આપતા તે વિદેશી ભૂમિ પરથી પસાર થાય છે, પણ તેનું કેદ પણ ચરિત્ર તે પોતાની ઉપર લેતો નથી.

તે એવો માણસ છે જેનો મિત્રો બનાવવાની પડી નથી, દુનિયા શ્રેષ્ઠતાની કોઈ આશા અથવા ઈંચ્છા વગર, જગતની પ્રસંગા અથવા ખોટ વગર જીવનની કાળજી વગર, મરણના ભય વગર, પદ, દેશ અથવા શરત વગર, એક જ વિચારનો માણસ: પ્રિસ્તની સુવાર્તા, એક જ હેતુનો માણસ: દેવનો મહિમા, ઘેલો અને પ્રિસ્ત માટે મૂર્ખ તરીકે ઓળખાવવામાં સંતોષી ચાહે દુનિયા તેને જે કોઈ નામ આપીને બોલાવવાનું પરંપરા કરે કે આવેશી, ઘેલો, બકબક કરનાર, અથવા તો જે કંઈ પણ અજાહ્યા બિનસંબોધક નામથી ઓળખે. પણ બોલે તેને લક્ષણ વિલોળી સમજે જ્યારે તેને વ્યાપારી, સામાજિક અથવા નાગરિક, સાધનસંપન્ન મુરુષ, દુનિયાનો શ્રેષ્ઠ જીવની મુરુષ, અથવા સુજસમજનો માણસ તે સર્વ તેના ચરિત્રના સાથે પૂર્વાંથેલ છે. તેઓ બોલે અથવા તેઓ મરણ પામે અને જો કે તેઓને મરવું પડે તો પણ તેઓ બોલે એવા છોય છે તેઓને કોઈ આરામ છોતો નથી પણ તેઓ ભૂમિ અને સમૃદ્ધ પર, પહાડેમાં તથા માર્ગ વિલોળ્યા અરસિયમાં ભટકા છોય છે, તેઓ મોટેથી પોકારે છે અને કોઈને બદલતા નથી. અને કોઈથી રેશતા નથી. તેઓ કેંદ્રખાનાઓમાં પોતાનો અવાજ ભુલંદ કરે છે. અને સમૃદ્ધની આંધીઓમાં શાંત રહેતા નથી. સંતોષી આદરશિય સભા આગળ અને બિજાળમાન રાજની આગળ સત્ય વની સાખી આપે છે. તેમના અવાજને માત્ર મરણ સિવાય બીજુ કશું જ હોલવી શકતું નથી. અને મરણના લેખમાં અનિ ગોળ વીઠાય અને આત્મના અંગોને રૂંદે તે પહેલા તેઓ બોલે છે તેઓ પ્રાર્થના કરે છે તેઓ સાક્ષી આપે છે, તેઓ કબૂલાત કરે છે, તેઓ આજ્ઞા કરે છે, તેઓ ચુદ્ધ કરે છે અને આગળ વધીને ફૂર લોકોને આપારીવાંદ આપે છે.

આવા પ્રકરણના મુરુષો તથા સત્તીઓને આજે પણ ઈસુ શોધી રહ્યાં છે.

તેમાંથી કાયારેય શોધું ન છોય તેમ ને શોધે છે પોતાના માર્ગોમાં ધ્યેયહિન ટોળામાં ધકેલતાઓને નહિ પણ એવા વ્યક્તિગત પુરુષો અને સત્તીઓને જોઓની અમર રાજ્યનિયા પોતામાંથી સ્કુરી નીકળે છે, તે એવા લોકોની માંગ કરે છે જેઓ સ્વૈચ્છિક પરિત્યાગના માર્ગને અનુસરતા જે કેવી તોષે તેમની આગળ મૂકી છે તે માટે તૈયાર છે.

તેને ચાઉલેન્ડ હિલ જેવા માણસો જોઈએ છે જેમના શબ્દો “હૃદયમાંથી ધગધગતો લાવા વહે છે.” તેને ચાલ્મર્સ જેવા માણસો જોઈએ છે જેઓ પોતાનું રક્ત વહેવધાવનાની ઉત્સુક્તા માટે જાહીના છે. તેને હેનરી માર્ટીન જેવા જોઈએ છે જોણે કશું, “હું મને દેવની માટે સળગી જવા દો.”

ધર્મા જીવાનો આજે પોતાના જીવનના શ્રેષ્ઠ વર્તો વ્યાપાર માટે આપવા માગે છે,

તેઓ પોતાના દેશ માટે શાહિર થવા તૈયાર છે. તેઓ સારા વળતર માટે પૂછ્યોની ચારેદિશામાં મુસાફરી કરી શકે છે. તેઓ રજનૌતિક પકા માટે રાત અને દાલગે ક્રમ કરવા માગે છે.

સંગીતકાર બનવા માટે તેઓ પોતાની આંગળીઓ ખડક સુધી ઘસી કઢે છે. ધર્મજુદ્ધ, સાધુ, અથવા સાધ્યી બનવા લગ્ન નહિ કરવાની ગંભીર પ્રતિજ્ઞા લે છે. હિતમના કલાકાર બનવા લાંબા અને મુશ્કેલ ભાગો સ્મરણ કરી લે છે. અમૃક વ્યવસાયમાં પ્રવેશવા તેઓ પૂરેપૂરા દશ વર્ષનો અભ્યાસ કરે છે. પ્રલુ દર્શુ પ્રિસ્ન માટે તમે શું કરવા માગો છો? તમારા છદ્યનો માત્ર એક ભાગ અથવા અડધુ કે પછી પૂર્ણાં તેને આપવા માગશો?